

МІСЛА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У Львівській архієпархії УГКЦ новий Єпископ-помічник

У день свята Благовіщення Богородиці, 7 квітня 2015 року, княже м. Львів отримало нового Єпископа-помічника Львівської архієпархії УГКЦ. В Архикафедральному соборі св. Юрія відбулася архиєрейська хіротонія єпископа Володимира.

«Подібно, як свято Благовіщення має два виміри – небесний і земний, так само ці два виміри має й сьогоднішня єпископська хіротонія. Не дарма перед хіротонією владика Володимир говорив, що Таїнство його покликання є таємницею, яку він відкриватиме усе своє життя. Чому? Бо Господь його вибрав, як свого улюбленця і як свого завідателя благодаті ще перед сотворенням світу. Ми про це не знали. А довідалися лише тепер» – сказав під час проповіді Блаженніший Святослав. Далі Предстоятель Церкви додав, що об'явлення цієї Божої таємниці – покликання і вибрання для єпископського служіння була би неможливим без згоди обраної людини, яка повинна була прийняти це таїнство. «Сьогодні владика Володимир став учасником повноти Христового священства. Його особисте життя тепер буде тим сувоєм, на якому Господь писатиме, як у священній книзі, історію спасіння українського народу», – продовжив Глава УГКЦ.

За словами проповідника і сьогодні триває

історія спасіння людства: «Бо Бог послала нам вже не ангела, а єпископа, повного Духа Святого». Зазвичай говорять, що єпископ має виконати три завдання: освячувати Божий люд, навчати його Словом Божественного Євангелія і керувати ним. «Тепер, владико Володимире, маєш Божу благодать, яку отримав нині, роздати людям, а також навчати, просвіщати Божий люд, словом Божественної істини. Дякуємо вам за ваше "так" Богові, і за те, що ви, як справжній редемпторист, для якого Діва Марія є взірцем життя, навчені нею кажете Богові: "Нехай станеться мені за Твоїм словом"», – звернувся до нового єпископа Блаженніший Святослав.

Додамо, участь в богослуженні взяли члени Синоду Єпископів УГКЦ, владика Мілан (Шашік), Єпископ Мукачівської ГКЦ, та владика РКЦ в Україні.

Пригадуємо, що 14 січня 2016 року, у Ватикані Папа Франциск дав свою згоду на канонічне обрання Синодом Єпископів УГКЦ ієромонаха Володимира, дотеперішнього вчителя новиків у Львівській провінції Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, єпископ-помічником Львівської архієпархії УГКЦ із титулярним осідком Баганни (Diocesis Bahannensis).

Департамент інформації УГКЦ

Чи скоро будемо святкувати Пасху разом?

о. Іван ГАЛІМУРКА

Минулоріч у Римі проходили міжнародні реконструкції, на котрих були присутніми понад 1000 священиків із 90 країн світу. До зібраних у базиліці св. Іоана на Латерані промовляв Папа Франциск. У своїй промові Вселенський Архієрей висловив готовність та відкритість стосовно обговорення єдиної дати святкування Великодня. Щоб підкреслити серйозність питання, Папа навіть пожартував: «Католик та православний зустрічаються й запитують один одного: «Твій Христос вже воскрес? Бо мій – наступної неділі». Цей сумний жарт ілюструє наслідки різних підходів до встановлення дати головного християнського свята.

Варто зазначити, що у сьогоднішній Великдень святкується першої неділі після весняного повного місяця, що наступив після дня весняного рівнодення. У римо-католицькій та протестантській церквах дата Великодня вираховується за Григоріанською пасхалією, а згідно східно-християнської традиції, а це – православні та греко-католики – Великдень розраховується за Олександрійською пасхалією. Звідси й походять часті відмінності у датах. На одну й ту саму

дату Великодня у католиків та православних випадав 2010, 2011 та 2014 року. Якщо такий порядок збережеться і надалі, то наступним роком, коли знову співпадуть ці дати, стане наступний, 2017-й, рік. Минулого року римо-католики відзначали Великдень 5 квітня, а греко-католики та православні – 12 квітня. Нинішнього ж року, як бачимо, розрив між святкуванням Пасхи становить аж цілих 5 тижнів.

Отож, за словами Папи Франциска католики готові відмовитись від святкування Великодня згідно своїх обчислень, щоб усі християни відзначали Пасху разом та запропонували відзначати Пасху у другу неділю квітня: «Ми маємо дійти згоди у цьому

питанні, адже якщо триматись місячно-сонячного календаря, дата постійно просуватиметься уперед, і за 60 років Великдень святкуватимуть у серпні!» Він також назвав відсутність єдності у святкуванні Пасхи «неподобством» та непорозумінням. Крім іншого, Папа теж пригадав, що, починаючи від понтифікату Павла VI, Католицька Церква неодноразово починала перемовини про спільне святкування Великодня.

Як можемо побачити, у сьогоднішній дане питання стоїть на порядку денному також і на інших форумах. Так, тему єдиної дати святкування Пасхи неодноразово озвучував і Предстоятель Коптської Церкви Тавадрос II. Адже, об'єднання дати святкування Пасхи

особливо бажаною християни в Північній Африці і на Близькому Сході, де є сусідами християнські громади різних традицій, які по-різному обчислюють Пасхалію. Православні і християни дохалкідонського періоду дотримуються юліанського календаря, католики ж і протестанти – григоріанського. Спочатку свою пропозицію про об'єднання дати святкування Пасхи Коптський патріарх висловлював у листі, направленому Папі Римському Франциску з нагоди першої річниці їхньої зустрічі у Ватикані, а відтак – під час зустрічі з молоддю, котра відбулася у Коптському культурному центрі в Амстердамі в рамках візиту патріарха до Європи. У черговий раз Тавадрос II озвучив це питання під час свого виступу у Відні з нагоди 50-річчя фонду Pro Oriente. Цікавим є те, що урочистості з нагоди ювілею фонду Pro Oriente проходять з ініціативи кардинала Крістофа Шенборна, архієпископа Віденського. У них також взяли участь Патріарх Константинопольський Варфоломій I і кардинал Курт Кох, президент Папської ради зі сприяння

християнській єдності. Деяко раніше і Всесвітня Рада Церков закликала всіх християн святкувати Великдень в один день. Її Генеральний секретар, лютеранський пастор з Норвегії Олаф Фюксе Твейт, який очолює цю велику екуменічну організацію, зазначив, що зусилля з узгодження дати святкування Великодня робляться вже протягом 30 років. Він закликав продовжувати ці зусилля, висловивши надію, що мета в кінці кінців буде досягнута. У своєму Великодньому посланні він виокремив екуменічний аспект святкування Воскресіння Христового і висловив задоволення тим фактом, що вже вп'яте за останнє десятиліття християни Сходу і Заходу святкують Великдень разом.

(Продовження теми на 9-й сторінці.)

• КВІТЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
122 / 4

Слово Митрополита Львівського в середу 2-го тижня Великого посту

З книги Буття 4, 16-26

Коли Каїн вбив свого брата Авеля, то відповів Богові, що він нічого не знає про свого брата і що він не сторож братові. Не признався про вбивство, не каявся за вчинений гріх, хоч зрозумів, що Бог знає його вину.

Подібно було з Адамом та Євою, які не каялися за вчинене беззаконня, не перепрошували Господа, а лише звинувачували по черзі одне одного. Дуже цікава постава людини, яка вчинила провину й не бажає миритися з Богом, хоч порушила Його закон.

Чому так важко каятися за вчинений гріх, сказати правду, визнати свою неміч? Чому людина бажає тривати у неправді, гордині, коли це не приносить їй користі? Звичайно, що хід подій, що відноситься до життя і розвитку людей, міг би бути іншим, якщо б люди відразу мирилися з Богом, перепрошували Його за вчинені духовні помилки, – але сталося так, як сталося. Згодом відійшов «Каїн від лица Господа» й поселився недалеко Едему. Рай нагадував йому про падіння його батьків, про їхню неслухняність Богові – Господь прогнав їх з раю за гріх. Але це, мабуть, мало послужило Каїнові до чеснотливого життя, не напоумило те, що батьки колись так гарно проживали в раю, а тепер повинні тяжко працювати, трудитися й переносити різні терпіння.

Каїн жив своїм життям, чинив так, як йому подобалося, але це не завше виходило на добро духовного та фізичного життя. Віддалився від лица Божого... Одружився, хоч Святе Писання не згадує про жінок: часто не все тут прописано, замовчується, однак Адам та Єва також, безсумнівно, народжували дочок. Початок людського роду був спочатку скромний, бо розмножувався лише з одного подружжя – Адама та Єви.

В Каїна появився син Енох. Здогадуємося, що батьки бажали увіковічити себе не тільки у дітях, що перше, але Каїн був настільки розвинений, що збудував місто, називаючи його іменем свого сина. Бог не позбавив Каїна розуму, мудрості, сили тощо, залишив йому дари, mimo його гріховності. Наштовхуємося на думку, що людська душа відчуває свою безсмертність, бажає життя вічного, відображає це у своєму потомстві, що приносить якусь полегшу, вступає в душу якась певність у тому, що має жити вічно. Хтось сказав, що президент Росії бажає увіковічити себе у війнах та завоюваннях, в міжнародних провокаціях та впровадженню неспокою у світі; знає, що помре, але бажає жити навіть у безглуздо довершених фактах.

Довідемося про те, що у вибоках людського життя на землі особи, отримавши від Господа різні дари, розвивали скотарство, появилися гусяри та дударі, також ковалі, що вміли видобувати залізо й кувати необхідне знаряддя. Люди швидко освоювали професії, розвивалися, чинили позитивний господарський прогрес, mimo гріховних перешкод.

І знову наштовхуємося на те, що якийсь Ламех, потомок Каїна, вбив чоловіка. Звідки бралася така ненависть до ближнього? Хто навчив убивців цього ремесла? Ще ніхто не був помер, а вже траплялися перші смерті неприродним способом, через вбивства... При цьому Ламех, на відміну від Каїна, сповістив про своє вбивство дружинам. Тоді ще не було Заповідей; лише сумління не дрімало і тривожило вбивцю, тож він виявив свій ганебний вчинок, викрив свій гріх. Він пізнав зло, хоч був свідомий про вбивство Каїном брата та помсту для нього за нанесену смерть, однак не зупинився, довершив злочинний учинок.

Не відомо, чи Ламех вчинив такий акт признання відразу, чи по певному часі, коли сумління не давало спокою. Він не мав щастя й задоволення від вчиненого вбивства, тож признався, «висповідався» перед своїми дружинами, хоч, можливо, ніхто інший про це й не знав. Він навіть виміряв собі покарання – сам те вчинив.

Чи можливо, що Господь мав з ним розмову, як із Каїном? Невідомо. Тому дуже важливо, щоб ми заглядали у своє сумління, каялися за вчинені промахи життя, особливо у цей ювілейний рік Божого милосердя.

Коли ж уважно читати цей текст, то знаходимо іще вістку, що Єва породила сина й назвала його Сет. А Сет породив Еноса: «І тоді почали закликати ім'я Господнє» (Бт. 4, 26). Значить, заклик Господнього імені до цього часу знаходився у застої. Появилися нові люди, які побачили глибшу необхідність у спілкуванні з Богом...

† Ігор,
Митрополит Львівський УГКЦ
23 березня 2016 р.Б.,
Львівська духовна семінарія Святого Духа

Шістдесят хвилин для створіння та його Творця

Так звана «Година Землі» була започаткована Всесвітнім фондом природи WWF в Сідней (Австралія) у 2007 році. Відтоді вона перетворилася на всесвітню екологічну ініціативу й об'єднала понад 7000 міст у 172 країнах на всіх континентах у прагненні до майбутнього, де людина живе в гармонії з природою.

Цього року молебнем до Христа Милосердного до цієї акції приєдналася і Львівська архієпархія. Молитовний захід відбувся біля пам'ятника Праведному Митрополиту Андрею. Висопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив молитву у співслужінні із о. Миколою Пришляком, головою Комісії з питань екології, та протодияконом Назарієм Ярунівим. Молебен був прикрашений молитовним співом квартету семінаристів Львівської духовної семі-

У Хрестопоклінну неділю у приміщенні Філософсько-богословського факультету УКУ, що у Львові на Хуторівці, відбулась уже традиційна зустріч подружніх пар з дітьми. Організатором зустрічі став «Рух християнських сімей» спільно з Комісією родини Львівської архієпархії.

Зустріч розпочалась із Божественної Літургії,

«Милосердя двері відкрий нам, Життєдавче...» – проща до м. Глиняни

Незважаючи на зайнятість, нагоди року Божого Милосердя педагоги сіл Велика Вільшаниця, Скнилів, Бортків та Новосілки разом з адміністратором парафії Пресвятої Трійці о. Остапом Гнатівим та директором Великовільшанецької ЗОШ Нагірною Н.І. відбули прощу до м. Глиняни. В часі прощі учасники ознайомились з історією міста та чудотворної ікони, взяли участь у Божественній Літургії та святих Тайнах Покаяння і Євхаристії.

Особливістю цієї прощі була унікальна можливість пройти через «Двері Божого Милосердя», які були відчинені у храмі св. Миколая. Згідно з

Перебуваючи зі справами у Львові, до Гарнізонного храму свв. апп. Петра і Павла завітали координатор української громади в Об'єднаних Арабських Еміратах Олена Лук'янова та її помічниця у питаннях волонтерства серед воїнів АТО Наталя Голоवेशко.

З діяльністю військового капеланства достойних гостей ознайомив голова Центру військового

нарії Святого Духа. Крім того, молилися за Боже творіння брати-семінаристи, студенти різних навчальних закладів м. Львова.

У повчальному слові владика Ігор закликав кожного свідомого та практикуючого християнина любити цей Богом створений світ та бути добрим господарем у ньому.

За матеріалами: ecoburougcc.org.ua

Християнські сім'ї творять родинну спільноту

яку звершив отець Андрій Коваль. По завершенні молитви відбулася цікава тематична доповідь на тему – «Плідність, дар і завдання», яку виголосила магістр Ольга Громик. У той час, коли батьки слухали доповідь, діти мали цікаві тематичні заняття і майстер-класи, де з ними займалися професійні аніматори.

Організатори пригадують, що традиційно в першу і третю неділю місяця відбуваються зустрічі для сімей, тому на наступну зустріч, яка відбудеться 17 квітня у тому ж приміщенні, запрошують усі бажаючі сім'ї та подружні пари.

Повідомила Лілія ГУЦОЛ

буллою «Misericordiae vultus» («Обличчя милосердя») Святішого Отця Папи Франциска, миряни, котрі пройдуть через «Двері Божого Милосердя», отримують загальне прощення, відпуст, доступний для всіх, і можливість відновити взаємини з Богом та з ближніми.

Повідомила Галина ГНАТІВ

У Гарнізонному храмі побували гості з Арабських Еміратів

капеланства та настоятель Гарнізонного храму свв. апп. Петра і Павла о. Степан Сус. Душпастир розповів гостям про капеланське служіння серед військових, зокрема про допомогу учасникам АТО та духовну опіку їхніх родин. Під час зустрічі о. Степан обговорив з Оленою Лук'яновою нові проекти, які стосуються реабілітації військовослужбовців в ОАЕ, а також проаналізовано виклики, які стоять сьогодні перед українцями. Військовий капелан висловив свою вдячність українцям та громадськості ОАЕ за їх активну позицію та волонтерську підтримку.

На завершення зустрічі Олена Лук'янова розповіла про діяльність громади УГКЦ в ОАЕ, яка перебуває під опікою о. Юрія Юрчика.

За матеріалами: kapelanstvo.com.ua

Блаженного священномученика вітали на рідній парохії

З ініціативи о. Зіновія Хоркавого, на парафії Пресвятої Богородиці-Володарки України, що на Новому Знесінні у Львові, перебували мощі блаженного священномученика Василя Величковського.

Спочатку активне молоде подружжя Олег та Тетяна Чихарівські провели цікаву презентацію: «Мученицький шлях блаженного священномученика Василя Величковського». Відтак священники храму олійкою, посвяченою на

мощах Блаженного, мирували вірних, що прикладалися до святих мощей. Опісля усі помолились Хресну дорогу із життєписом цього блаженного священномученика. Усім бажаючим пропонувався придбати іконки та книжечки з акафістом і молебнем до блаженного священномученика.

Варто зауважити, що блаженний священномученик Василь Величковський є рідним для цієї парохії, адже саме тут, ще за свого земного життя, на вул. Алі-

шера Навої блаженний Василь придбав будинок для монастиря сестер-василіянок. Тут сестри живуть по сьогоднішній день.

Великопосні реколекції для дітей з катехитичних шкіл

її вимірів. Кожен з учасників духовної віднови мав змогу глибоко застановитись і для себе самого дати щирі відповіді на запитання: чи у моєму серці дійсно є любов? При ствердній відповіді слідує наступні запитання: як любиш себе? як любиш Бога? як любиш ближнього?

Варто зазначити, що молитовна атмосфера обителі отців-василіян, щира сповідь, Хресна дорога у повній мірі сприяли духовній віднові молодих людей. Таке признание майже усі вони висловили на закінчення цих реколекцій.

У вільний від наук час юнаки та юнки займалися цікавими справами з досвідченими аніматорами Марією Чучман та Юлією Гамотою.

Повідомила Віра ЦЕНГЛЕВИЧ

З ініціативи Катехитичного центру Львівської архієпархії, у монастирі св. Йосифа ЧСВВ, що у Брюховичах, відбулись Великопосні реколекції для дітей з катехитичних шкіл Львівської архієпархії УГКЦ.

У контексті Року Божого Милосердя, разом із проповідником о. Петром Верхоляком, підлітки розмірковували про Божу Любов у багатогранності

Українці Польщі зустрілися з Митрополитом

Українці Польщі не втрачають свого зв'язку з Батьківщиною. Нещодавно велика група активних представників Об'єднання українців у Польщі, а це переважно вчителі української мови та українські вчителі різних предметів, побували в Архикатедральному соборі св. Юра. Візит відбувся в рамках навчальної поїздки до Львова. Варто відзначити, що серед учасників цього візиту були також вчителі з України, які працюють у Польщі та допомагають в організації та реалізації завдань, пов'язаних з розвитком українського шкільництва та підтримки національної тотожності української діаспори на чужині.

По завершенні св. Літургії в соборі з гостями зустрівся Високопреосвященний Митрополит Ігор. Запросивши їх до митрополичих палат, владика заторкнув низку питань, пов'язаних із вихованням

молоді. Також було обговорено напрямки майбутньої співпраці в царині освіти та національного виховання.

Важливим є те, що внаслідок зустрічі з директорами, вчителями та учнями початкових шкіл «Дивосвіт», «Первоцвіт» і «Тривіта», яку гості мали напередодні, виробляється спільна позиція у вихованні молодого покоління на засадах українського світогляду.

Подав Зенон БОРОВЕЦЬ

Солодкий сюрприз для серйозних людей

Дещо згодом учасники семінару переїхали до Львівської гімназії блаженного Климентія Шептицького, яким опікується згромадження отців-салазів. Директор закладу о. Олег Ладнюк розповів про поставлену мету та проблематику у сучасному шкільництві. Відтак семінар мав продовження у Львівській духовній семінарії Святого Духа, де про свою діяльність розповіли о. Сергій Білоконь – референт Біблійного апостоляту; с. Георгія Припутницька – референт освіти і виховання, та п. Віра Ценглевич – референт з питань евангелізації та директор катехитичного Центру.

На закінчення усіх учасників семінару, яким презентували католицький садочок св. Миколая, чекав цікавий сюрприз: дітки цього закладу власноруч приготували дорослим смачний торт.

Повідомила Віра ЦЕНГЛЕВИЧ

Пластик і молитва

Перебуваючи в часі Великого посту, людина удосконалює себе духовно, готується до великого свята Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. Християнин виконує багато побутової роботи, прається біля дому, йде до магазину чи маркету, щоб купити доброї їжі та одягу. Але разом з тим людина обов'язково відвідує магазин ритуальних послуг чи базар, щоб купити пластиковий вінок, бо, на її думку, без нього на цвинтарі Великдень не буде Великоднем. Так помилково мислить собі людина. Та чи задумувався кожен із нас, скільки таких покупців? На жаль, тисячі... Тож які гори сміття утворюються через місяць чи два! Ці пластикові відходи є дуже великою екологічною проблемою. Буває, – а це дуже часто, – що його спалюють, і в повітря вивільняється велика кількість шкідливих хімічних сполук, що дуже негативно впливають на здоров'я людини і через що з'являється багато хвороб та й загалом зменшується тривалість життя людини.

Християнин, напевно, рідко задумується: «А для чого я несу цей вінок на цвинтар? А яке богословське символічне значення він має?» А відповідь дуже проста: «Жодного». Адже штучні квіти – неживі, а наші рідні, котрі упокоїлися в Бозі, потребують щирої та живої молитви, щоб милосердний Господь дарував їм життя вічне. Тому на цвинтар ми, в першу чергу, маємо приносити наші молитви.

Альтернативою штучному вінку може бути жива квітка, висаджене на могилі деревце (наприклад, калина, яка є символом нашої Батьківщини). Якщо немає можливості доглядати за зеленню, то могилу можна накрити плитою, а кошти, які ми планували витратити на вінок, віддати на добротність, і в такий спосіб зробимо добру справу для потребуючих та природного довкілля.

Не тільки час Великого посту є причиною появи штучного вінка на цвинтарі, а й жоден християнський похорон не обходиться без нього. Скільки клопотів створює собі християнин через нього, йдучи попрощатися з близькою для себе людиною. По-перше, це кошти; по-друге – це габарити, бо людина міркує собі, що чим вінок більший, тим краще. А деколи розміри вінка утруднюють доїзд. Проте людина долає всі труднощі і перешкоди, бо вважає, що у цьому є величезна потреба. Та, на жаль, нікому не приходиться на думку, що в цьому часі покійному потрібна молитва, рідним – співчутливе слово або ж і матеріальна допомога. І з цього була б велика користь для всіх, в тому числі й для природного довкілля.

Ми, як добрі християни, маємо задуматися, звідки пішла традиція вінка. Вона сягає своїм корінням радянських часів, коли замість хреста, ікони та молитви несли великий вінок, сплетений з гілля сосни чи ялини. Немовби цей вінок міг допомогти покійнику. Все це робилося для того, щоб відвернути людину від Бога, від хреста, від молитви. Сьогодні живий вінок замінив штучний, який не тільки спотворює уяву про християнський похорон, а й наносить велику шкоду як природному довкіллю, так і людині, як вінцю Божого творіння.

Також прикро бачити штучні квіти у церкві, якими, буває, прикрашують іконостас та ікони. Але все це лише відволікає молитовну увагу християнина та спотворює роботу, виконану митцем.

Тому важливо в цей Рік Божого милосердя та час, коли Церква сповняє Стратегію розвитку до 2020 року «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», бути милосердними, не шкодити один одному та нести до храму, на цвинтар, на похорон живу молитву, оживляючи в такий спосіб все навколо себе. Згадаймо собі слова з молитви Папи Франциска на Рік Милосердя: «Господи Ісусе Христе, Ти навчав нас бути милосердними, як Небесний Отець; Ти сказав нам, що той, хто бачить Тебе, бачить Його. Покажи нам Своє обличчя – і будемо спасенні... Вчини, щоби кожен з нас вислухав немов звернене до нього слово, яке Ти сказав самарянці: якби ти пізнала дар Божий!..»

о. Микола ПРИШЛЯК

Для працівників Пасторального відділу Курії Львівської архієпархії та БО «Фундація духовного відродження» відбувся черговий вишкільний семінар. Захід розпочався молебнем до Христа Чоловіколюбця у храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці, що у Львові на вул. Пасічній. У цьому ж храмі присутні мали чудову нагоду ознайомитись із напрямками душпастирського служіння, зокрема, діяльністю парафіяльної катехитичної школи, директором якої є о. Юрій Устяк.

Патріарх Святослав промовляв до священників

Напередодні Великопосних реколекцій до своїх священників завітав Блаженніший Патріарх Святослав. Звертаючись до присутніх, Патріарх звернув їхню увагу на виклики, які стоять сьогодні перед священником та кожним християнином. Торкаючись теми корупції, Блаженніший Святослав зауважив, що ми бачимо це явище як гріх, такий самий, як крадіж. Тому, за словами Предстоятеля, наша Церква поборюватиме його у форматі святої Тайни Сповіді. «Дуже важливо усім нам – духовним отцям, добре розуміти важливість цієї проблеми. Нам потрібно бути свідомими того, що великим згиршенням сьогодні для суспільства є те, що саме християни у своєму сумлінні не відчують цього гріха», – наголосив архиєрей.

Ведучи далі, Предстоятель пригадав, що Українська Греко-Католицька Церква ніколи не стояла мовчки супроти гріха корупції. Відтак розповів про нещодавнє звернення Всеукраїнської Ради Церков, у якому зазначено, що ті самі корупційні схеми, які за попередньої влади зруйнували інституцію державної влади, існують по сьогоднішній день і продовжують нищити наше суспільство: «Тому очевидно, – каже Глава УГКЦ, – що ті люди, які свідомо і добровільно продовжують практикувати і захищають ці схеми, чинять тяжкий гріх проти українського суспільства, проти нас з вами та нашої держави. Ми не маємо права на це мовчати! Церква про це має обов'язок промовляти до сумління своїх вірних і пояснювати, в чому полягає зло цього виду гріха».

Розповідаючи священникам про новий суспільний договір, Глав УГКЦ зауважив, що за останній рік у нашому суспільстві відбулася одна зміна, яку ми маємо добре зрозуміти: «Про ці зміни можна багато говорити. Суспільство стало до нас набагато вимогливішим, все те, що вимагають від влади – прозорість, чесність, слово і діло, – те саме вимагають і від осіб духовних», – наголосив Патріарх. «За той останній період часу, – продовжив він, багато хто почав говорити про новий суспільний договір в Україні. Це означає, що суспільство після Майдану вважає, що той суспільний договір між владою і народом, який заіснував після розвалу Радянського Союзу, сьогодні недейсний. Бо на Майдані влада почала стріляти до свого народу. Криза цих стосунків стає щоразу болючішою. Тому актуальним сьогодні є питання про новий суспільний договір». Появляється запитання: яка роль Церкви в цьому? Відповідаючи на це запитання, пояснив Патріарх, Церква мусить проектувати вічний Божий Закон, який би став основою нового типу поведінки і будівництва стосунків між людьми в українській державі і стосунків між громадою, суспільством і державою. «Йдеться про новий кодекс поведінки», – уточнив Глава УГКЦ.

Наостанок Патріарх розповів духовенству про виклики перед Церквою щодо гуманітарної допомоги постраждалим від війни в Україні. Предстоятель зазначив, що священник на своїй території повинен знати в лице кожного постраждалого: «Ми, як Українська Греко-Католицька Церква, маємо співпрацювати з гуманітарними місіями, які в різний спосіб допомагають скривдженим людям в Україні».

Під час зустрічі Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава з духовенством Київської архіпархії усі священники могли задати Патріархові свої запитання та особисто поспілкуватися з очільником Церкви.

На завершення Блаженніший Святослав побажав духовенству вдалого часу реколекцій, ласки Духа Святого і щоб вертались додому оживленні на душі та зі ще більшою ревністю продовжували своє пастирське служіння.

Прес-служба Київської архієпархії

Молоді вінничани розважали про Христову любов

У перших числах квітня в Вінниці відбулися деканальні молодіжні великопосні реколекції на тему «Сім слів Ісуса на хресті». Проводив реколекції для молоді о. Максим Рябуха, салезіянин. Реколектант ділився своїм живим, дотепним та реальним досвідом Христової любові до кожної людини: «Ісус Христос є чутливим до випробувань, яких зазнає кожен з нас. І цю любов Христос доказує на хресті, залишаючи тих сім коротких фраз для кожного з нас», – зазначив о. Максим.

«Мені сподобалося, – ділиться молодий чоловік Сергій Свирид, – як отець Максим розповідав нам науки, наче сам це все пережив. Ще сподобалися ігри, які священники для нас підготували, щоб ми не тільки духовні науки черпали, а й калорії зганяли, бо годували нас дуже смачно».

У храмі святого Миколая Чудотворця на Аскольдовій могилі в Києві відбулися нічні чування за мир в Україні. Як повідомляє прес-служба Київської архієпархії, такі молитовні чування стали уже

Хресна дорога від київських семінаристів

З благословення ректорату Київської Трьохсвятительської духовної семінарії УГКЦ, семінаристи організують Хресні дороги для парафій Київської архієпархії. У п'ятницю, третього тижня Великого посту, на запрошення місцевого пароха о. Мирослава Латинника, вони прибули до греко-католиків у м. Ірпінь. Учасниками цього дійства були представники семінаричного братства «Введення у храм Пресвятої Богородиці», а також місцеві парафіяни на чолі з парохом о. Мирославом Латинником та сотрудником о. Віталієм Воецою.

Цікавим є те, представлена Хресна дорога доповнювалася модерними засобами. Тобто кожен присутній на молитві міг побачити мультимедійні зображення на тему кожної з 14-ти стацій Хресної дороги на великому екрані. Молитву при цьому супроводжували страсними піснями. На завершення Хресної дороги о. Мирослав виголосив коротку науку та наголосив, що всі ми прямуємо до най-

Покликанням Церкви є дбати про спасіння кожної людської душі. У суспільстві не часто згадуємо про людей, які перебувають у в'язницях. Однак, як повідомляє управління Державної пенітенціарної служби України, сьогодні Українська Греко-Католицька Церква душпастирює у Збараській, Чернігівській, Галицькій, Дніпродзержинській жіночих колоніях. Ведеться регулярне листування із засудженими в Одеській, Харківській, Уманській, Збараській, Чернігівській, Галицькій виправних колоніях.

Ось і зовсім недавно у Збараській виправній

А юнка Валентина Бондарева відзначила, що «почерпнула для себе багато корисного для життя». «А найголовніше, – каже вона, – те, що потрібно працювати над собою. Ми повинні брати свій хрест на плечі і, як сказав о. Максим, коли ми падаємо під тягарем хреста, вставати і вже не йти, а бігти далі! Ми маємо знайти та виконати наше покликання на землі».

Департамент інформації УГКЦ

Кияни цілу ніч молилися за мир в Україні

традиційними й організуються кожної першої п'ятниці місяця.

Цього разу на нічну молитву зібралось 15 вірних. Разом зі своїм духовним наставником о. Іваном Соханом, сотрудником парафії, вони цілу ніч чували на молитві і молилися за мир в Україні

Священик розповідає: «Самі християни часто недооцінюють силу молитви, але досвід, передусім зі Святого Письма, свідчить, що саме молитва є головною рушійною силою особистих та суспільних перемін, а також переможною зброєю у боротьбі з духовними та тілесними ворогами».

головнішою – 15-ї стації – Воскресіння Христового.

Ділячись враженнями після молитви, бр. Юрій Шабанов, семінарист III курсу Київської Трьохсвятительської духовної семінарії, висловив подяку душпастирям за запрошення. «Саме завдяки молитві Хресної дороги, згадуємо, якою великою ціною ми були викуплені для вічного життя», – зазначив він.

Прес-служба Київської архієпархії

Церква готує ув'язнених жінок до життя на свободі

колонії №63, що на Тернопільщині, відбулася презентація Центру соціальної адаптації жінок «Преображення». Назва Центру має на меті надавати допомогу жінкам, що опинилися у складних життєвих обставинах.

Захід розпочався молебнем до Пресвятої Богородиці, котрий відслужив капелан установи о. Омелян Колодчак. Відтак відбулася зустріч із волонтерами. В часі зустрічі присутнім, крім іншого, демонструвався фільм про реабілітацію жінок після звільнення з ув'язнення. Після зустрічі у колонії відбувся тренінг для волонтерів пенітенціарного служіння з метою забезпечення супроводу засуджених на порозі перед звільненням та негайно після повернення на свободу.

Прес-служба Київської архієпархії

Священики споглядали своє життя з Гори блаженств

У Зарічанах, що на Житомирщині, священики та дякони Київської архієпархії взяли участь у щорічних Великопосних реколекціях. Провадив духовні науки о. д-р Володимир Ждан, канцлер Стрийської єпархії, відомий священик, який довший час душпастирював на теренах Одеського екзархату. Маючи багатолітній досвід священничого служіння, отець-реколектант поділився з духовенством рецептами щасливого і святого священства. Щоб показати учасникам реколекцій певну модель доброго священства, о. Володимир під час духовних наук запропонував духовенству «вийти» на Гору блаженств, щоби роздумуючи над рядками з Євангелії, почути те, що Христос сьогодні говорить до духовної особи.

Опісля о. Віталій Сидорук, протопресвітер Житомирський, від імені усього духовенства Київської

Як відомо, цього року у Кракові (Польща) відбудеться Світовий день молоді. Вже відтепер молоді греко-католики готуються до цього форуму. Зокрема, парафіяни м. Долина, що на Івано-Франківщині, мали чудову можливість «зустрітися» зі святим Папою Іваном Павлом II, який у своїх мощах «прибув» до вірних, та Вишгородською іконою Богородиці, яку цей Папа благословив для української молоді у 2000 році. Ці унікальні реліквії мандрують нашими містами, готуючи вірних до Світового дня молоді.

Урочисто пошанували блаженного Миколая Чарнецького

Перед Хрестопоклінною неділею в селі Сематівці, що в Городенківському районі на Івано-Франківщині, відбулося пошанування блаженного Миколая Чарнецького, який є вихідцем із цього села.

Урочистості розпочалися з виставлення мощей блаженного священномученика для їх почитання. Відтак у співслужінні дев'яти священиків отець-декан Василь Скрипка відслужив урочистий акафіст, написаний спеціально для його прослави. Водночас прочани з навколишніх сіл мали змогу приступити до Тайн святої Сповіді і Святого Причастя. Опісля священнослужителі звершили святу Таїну соборування.

Щоб розділити радість святкування Воскресіння Христового, яке римо-католики відсвяткували 27 березня, Донбас відвідав архієпископ Клаудіо Гуджеротті, Апостольський нунцій в Україні.

Приємним є те, що своєю увагою офіційний посол Ватикану не оминув і місцевих греко-католиків. Зокрема, він відвідав парафію Архистратига Михаїла, що в Запоріжжі, де зустрівся із владикою Степаном, екзархом Донецьким, та монахинями, що провадять тут своє монаше служіння. «Апостольський

архієпархії УГКЦ подякував реколектанту за духовні науки та прості й доступні братерські поради щодо священничого життя. «Ми насправді щасливі, бо під час цих реколекцій ми змогли стати на щаблину ближче до Бога», – наголосив протоіерей.

Зазначимо також, що під час духовних вправ священиків відвідав владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київський. Архієрей провів зі священиками спільний час та поділився з ними своїми роздумами про священниче служіння.

Прес-служба Київської архієпархії

Святий Папа у своїх мощах завітав до парафіян м. Долина

Так, у другий тиждень великого посту ці реліквії прибули до каплиці св. ап. Андрія Первозванного. Після молебня до Богородиці адміністратор храму о. Богдан Тисяк виголосив проповідь, а місцевий сотрудник о. Ігор Липчанський розповів про реліквії та їхню місію.

Під час перебування цих святих у храмі щогодини відбувалися моління: молебні, акафісти, молебні канони та інші молитви. Новина про перебування реліквій швидко розійшлася і до храму почали сходитися не тільки парафіяни, але й віряни з інших парафій та довколишніх сіл.

Моління біля мощей та ікони завершилися подячною Літургією, після чого реліквії передали громаді м. Болехів.

о. Ігор ЛІПЧАНСЬКИЙ,
прес-секретар Долинського д-ту

Варто відзначити, що саме цього дня місцеві парафіяни відзначили 5-річчя діяльності спільноти «Жива вервиця», а вірні с. Чернелиця, які прибули, щоб своїм виступом пошанувати блаженного Миколая Чарнецького, відзначають 20-річчя заснування в парохії «Архибратства Матері Божої Неустанної Помочі».

Повідомив Василь СКРИПКА

Апостольський нунцій відвідав греко-католиків Донбасу

нунцій дуже цікавився життям парафій УГКЦ на територіях екзархату. Для нас його приїзд став великою і неочікуваною радістю», – каже владика Степан.

Архієпископ також відвідав головний храм Донецького екзархату – собор Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ, де зустрівся із о. Ростиславом Муховським та парафіянами. «Візит архієпископа став для нас великою радістю, – розповів священник. – В особі Апостольського нунція ми зустріли дуже добру і веселу людину, яка привезла нам вітання від Папи Франциска. Його присутність додала нам віри і сподівання на велику Божу ласку для терплячих людей Донбасу». Священик звертається до усіх нас: «Прошу всіх про молитву за нас».

Прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

ЧУВАЛИ МОЛОДІ СТРИЯНИ

У катедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрия відбулися молодіжні нічні чування, які організували та провели семінаристи Львівської духовної семінарії Святого Духа. Участь у чуваннях взяли понад 150 осіб різного віку, переважна більшість з яких – молодь. Усі присутні мали змогу помолитися перед чудотворною іконою Вишгородської Богородиці, яку благословив для української молоді святой Папа Іван Павло II у серпні 2000 року, та вшанувати мощі самого Івана Павла II.

Особлива молитовна атмосфера, яка панувала цього вечора у храмі, надихала до призадуми над власним життям, поведінкою, вчинками. Кожен бажаючий мав змогу приступити до сповіді, відчувши в особливіший спосіб Боже милосердя і Його любов.

Молитва, пісні під гітару, тиша і роздуми, цікаві науки голови молодіжної комісії Стрийської єпархії отця Олександра Ройка, праця в групах, свята Літургія – все це незабутні хвилини перебування в обіймах нашого любого Творця. Кожної хвилини Христос стукає у серце людини, щоб вона відчинила його і впустила туди любов – любов певну, вічну, безумовну. І, відчувши ту любов, щоб вона стала щасливою.

Організатори чувань висловлюють щире подяку усім, хто у щоденній суєті, відклавши всі свої справи, присвятив цей вечір для Бога.

ОСВЯТИЛИ ХРЕСНУ ДОРОГУ ПРОТЯЖНІСТЮ 2,5 КІЛОМЕТРИ

У другу неділю Великого посту в селі Гаїв Шевченківській, що на околиці Тернополя, було освячено скульптурні стації новобудованої Хресної дороги. За сприяння місцевого лісництва та жителів села було встановлено хрести з гранітними дошками та проведено благоустрій навколо них.

Сама Дорога є цікавою тим, що свій початок бере біля монастиря Чину братів менших (ЧБМ), і, проходячи через ліс, завершується біля церкви Успіння Пресвятої Богородиці, а її унікальність полягає в тому, що протяжність цієї Хресної Дороги – майже 2,5 км.

Освячення Хресної Дороги відбулося на завершення великопосних реколекцій, які проводив о. Василь Баглей. Їх учасниками стало чимало людей не лише з Гаїв Шевченківських: завітали також вірні з Тернополя і навколишніх сіл.

Нагадаємо, що монахи-францисканці східного обряду прибули до Гаїв Шевченківських у 2003 році. Цього ж року владика Михаїл Сабрига, тодішній єпарх Тернопільсько-Зборівський, своїм декретом довірив парафію в Гаях Шевченківських францисканцям. За їхнього старання тут збудовано храм Успіння Пресвятої Богородиці і завершується будівництво монастиря, який мав би стати новіціатом для отців-францисканців східного обряду.

Повідомила Наталя БЛАЖКО

У КРИВОМУ РОЗІ СПІЛЬНО ВШАНУВАЛИ ХРИСТОВІ СТРАСТІ

Вже другий рік поспіль напередодні Страсного тижня за григоріанським календарем у Кривому Розі проводиться спільна Хресна дорога Ісуса Христа, яку разом переживають римо- і греко-католицькі спільноти.

Вже традиційно під час Хресної Дороги розп'яття символічно несли різні групи людей: священики, молодь, переселенці зі Сходу України, медики, монахині, паламарі, військові... Тим самим хотілося показати, що Господь Бог всіх людей однаково закликає до відкинення гріхів і життя за Божими заповідями.

До учасників цього дійства з пастирським словом звернувся о. Іван Талайло, закликаючи добре приготуватися до Пасхальних свят, адже від щирого навернення і покаяння залежить, наскільки скоро настане мир у нашому краї. За його словами, «тоді Христос страждав задля нашого навернення, а тепер, цією Хресною Дорогою, Він закликає нас покинути гріхи – байдужість, зневіру – і чинити добро брату й сестрі, які страждають поруч, прощати кривду, не прив'язуватись до матеріальних речей, а навпаки – цінувати духовні, любити батьків».

Джерело: k.r.saletyni.org

Мандруючи Інтернетом

НОВИЙ ВІЗИТ ПАПИ ФРАНЦИСКА ДО КОНСТАНТИНОПОЛЬСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

У травні 2016 року Папа Римський Франциск візьме участь у Міжнародному саміті, який відбудеться у Стамбулі (Туреччина) і буде присвячений питанням вирішення кризи з біженцями та гуманітарної кризи. У саміті візьмуть участь глави і представники різних держав, керівники міжнародних організацій і рухів, а також Патріарх Константинопольський Варфоломій I, – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

Під час візиту запланована зустріч Папи і Константинопольського Патріарха. Таким чином Папа Франциск стане першим понтифіком, що вдруге протягом терміну повноважень відвідує Константинополь.

64 КРАЇНИ СВІТУ МАЮТЬ НА СВОЇХ СТЯГАХ РЕЛІГІЙНУ СИМВОЛІКУ

64 зі 196 країн світу, тобто 32%, мають на своїх національних прапорах релігійну символіку. На 48% цих стягів зображено християнські символи, зокрема, на прапорах Іспанії, Великої Британії, Ісландії, Фінляндії, Грузії, Греції, а також Молдови, Сербії та Словаччини. Водночас 33% державних прапорів країн світу містять ісламську символіку. Це державні символи Туреччини, Таджикистану, Азербайджану, Саудівської Аравії, Пакистану та ін. Країна, що має юдейський символ на своєму стягові, лише одна – Ізраїль.

На прапорі Сінгапуру зображено півмісяць і п'ять зірок, однак ця символіка не має тут релігійного забарвлення: півмісяць означає націю, що народжується, а зорі – її ідеали: демократію, мир, справедливість, прогрес та рівність.

Релігійну символіку буддизму та індуїзму бачимо на п'ятих стягах; до того ж, на трьох із них вміщено символи обох релігій. Це прапори Індії, Непалу й Камбоджі.

На прапорах Аргентини та Уругваю зображено сонце як символ Інті – бога сонця в інків, а на прапорі Мексики – орла – як символ верховного бога в релігії ацтеків.

За матеріалами: PewResearchCenter

Джерело: CREDO

ІЗРАЇЛЬ І НІМЕЧЧИНА СТВОРЯТЬ «ЦИФРОВУ ЛАБОРАТОРІЮ»

Для дослідження кумранських сувоїв управління старожитностей Ізраїлю спільно з університетами Тель-Авіва, Геттінгена і Хайфи приступило до реалізації проекту по створенню «цифрової лабораторії» для роботи з сувоями околиць Мертвого моря, повідомляють news.ru. Як повідомляє прес-служба Управління, мета проекту – створення динамічного робочого середовища, яке дозволить фахівцям усього світу вести спільні дослідження древніх кумранських рукописів. Він також покликаний стати новим майданчиком для публікацій наукових робіт і сучасних перекладів сувоїв.

Також новітні технології дозволять зробити суттєвий прогрес в дослідженні кумранських рукописів, відновити мозаїку, фрагменти якої – клаптики древніх рукописів. Зокрема, дослідники отримають прямий доступ до бази даних «Словника сувоїв Мертвого моря», який був створений в Геттінгенському університеті, і до довідкової бібліотеки кумранських рукописів імені Леона Леві, що функціонує в структурі Управління старожитностей.

Вартість проекту оцінюється в 1,6 мільйона євро. Джерело фінансування – Спільний німецько-ізраїльський дослідний фонд (DIP).

Довідково: Перші сім сувоїв були виявлені в 1947 році бедуїнами в кумранських печерах поблизу Мертвого моря. Від торговців старожитностями вони потрапили до дослідників, які відразу ж оцінили важливість знахідки. Ці сувої, велика частина яких написана на івриті, містять біблійні тексти, в тому числі й апокрифи, а також твори представників кумранської громади, що розкривають внутрішній устрій есейської громади та духовні пошуки її членів.

Папа Франциск: в ім'я Бога закликаю всі сторони відмовитись від насильства

Звістка про вбивство монахинь та мешканців будинку престарілих шокувала весь світ. Не залишився байдужим і Папа Франциск. Про це повідомив Державний секретар Ватикану кардинал П'єтро Паролін. Він зазначив, що Папа Франциск був шокований і глибоко засмучений звісткою про вбивство чотирьох монахинь зі згуртування «Місіонерок Божественної Любові» (конгрегація заснована бл. Матір'ю Терезою з Калькутти) і дванадцятьох інших у будинку для престарілих в Адені (Ємен).

На монастир напало четверо озброєних чоловіків, які вбили також водія та щонайменше двох

інших співпрацівників сестер. За повідомленням KAI, загалом життя втратили 16 осіб, у тому числі група старших осіб і людей з особливими потребами, яким сестри служили. Серед загиблих – чотири сестри-монахині. Спочатку нападники обстріляли дім, а потім обійшли приміщення, розстрілюючи і мешканців, і працівників.

Понтифік огортає молитвою померлих і висловив свою духовну близькість їхнім родинам та всім постраждалим від цього акту безглузого і диявольського насильства. Він молиться про те, щоб це безглузде масове вбивство пробудило совість, призвело до зміни серця і спричинило, аби всі сторони конфлікту склали зброю і стали на шлях діалогу. В ім'я Бога він закликає всі сторони відмовитися від насильства і підтвердити свої зобов'язання щодо народу Ємену, особливо найбільш нужденних, яким сестри та їхні помічники прагнули служити. На всіх, хто страждає від насильства, Святіший Отець прикликає Боже благословення і особливим чином він висловлює співчуття та солідарність «Місіонеркам Божественної Любові».

Папу Франциска знову висунули на Нобелівську премію миру

Претендента на Нобелівську премію миру в 2016 році будуть вибирати з рекордного числа кандидатів – 376 осіб. Цю цифру озвучив норвезький Нобелівський інститут, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на katolik-gomel. Лауреата обиратимуть протягом семи місяців і назвуть його ім'я в жовтні.

Вже відомі імена деяких номінантів. Як і раніше, це колишній співробітник спецслужб США Едвард Сноуден, Папа Римський Франциск, претендент на пост президента США бізнесмен Дональд Трамп, відомий також своїми недавніми критичними висловлюваннями на адресу понтифіка. Також серед претендентів – президент Колумбії, генпрокурор Гватемали, лікар з Демократичної Республіки Конго. На думку експертів, у списку кандидатів на Нобелівську премію миру-2016 поки що лідирує Сноуден.

Згідно із заповітом Альфреда Нобеля, премія миру вручається тому, хто домогся найбільших успіхів або зробив більше інших «у справі згуртування народів і скорочення чисельності діючих армій, а також за проведення мирних конгресів і залучення до них уваги».

Ще жодного разу в історії Нобелівську премію миру не присуджували Папі Римському. Правда, в 1979 році премією нагородили католицьку блаженну Матір Терезу, а в 1996 році Нобелівську премію миру отримав єпископ Римо-Католицької Церкви Карлуш Белу. Папу Франциска номінують на Нобелівську премію миру вже втретє.

Деякі статистичні дані трьох років понтифікату Папи Франциска

13 березня 2016 року минула третя річниця обрання Папи Франциска, що стало також нагодою для підбиття деяких статистичних даних, які стосуються цього понтифікату. Так, зокрема, протягом трьох років Святіший Отець відвідав 20 країн світу, здійснивши 12 подорожей за межі Італії, а 11 разів – у різні італійські дієцезії та регіони. Крім того, він відвідав 11 парафій своєї дієцезії.

Майже 170 разів Папа Франциск зустрівся з вірними та паломниками з нагоди проказування молитви «Ангел Господній» або «Царице неба» та провів 124 загальні аудієнції.

За його понтифікату оприлюднено дві енцикліки: «Lumen fidei» (Світло віри) та «Laudato si'» (Славен будь), а також побачило світ післясинодальне Апостольське напоумлення «Evangelii Gaudium» (Радість Євангелія). За його підписом вийшли 15

Апостольських конституцій, 9 інших документів у формі «motu proprio», 29 Апостольських листів та 153 послання.

Святіший Отець виголосив майже 630 промов та 180 проповідей, а особливістю цього понтифікату є проповіді, виголошені під час ранкових святих мес у каплиці «Дому святої Марти», яких нараховується вже понад 380. Цього не робив жоден його попередник.

З доручення Папи Франциска відбулися 47 беатифікацій, під час яких проголошено блаженними 709 осіб із 19 країн світу, а під час 10 канонізацій він проголосив 826 святих із 12 країн світу.

Протягом трьох років у день урочистості Хрищення Господнього Святіший Отець охривив 91 немовля, а також уділив Святі Тайни християнського втаємничення 25 дорослим, в основному під час Пасхального чужання в базиліці святого Петра. 44 особи отримали з його рук святе Таїнство конфірмації. Він висвятив 42 священників та 5 єпископів, а також уділив шлюб 20 подружнім парам. Під час двох прилюдних консисторій дав Церкві 39 нових кардиналів. Понад 100 митрополитів отримали паллії.

Протягом трьох років Папа Франциск прийняв майже 200 політиків (глав держав, урядів, парламентів тощо) зі 102 країн світу та 39 міжнародних організацій, між якими були Президент України Петро Порошенко та прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

(За матеріалами KAI)

Комуністична влада Китаю хоче порозуміння з Церквою

«Під час понтифікату Папи Франциска і президентства Сі Цзіньпіна зростає надія на потепління двосторонніх відносин», – так звучить назва статті, що з'явився у «Global Times» – китайському щоденному таблоїді, який приділяє особливу увагу міжнародним проблемам з точки зору комуністичної влади Китаю. Автори посилаються на нещодавнє безпрецедентне інтерв'ю Папи, яке він дав гонконзькому журналу «Asia Times».

«Global Times» звертає увагу на розширення співробітництва Китаю та Апостольської Столиці і на двостороннє бажання врегулювання відносин. Підкреслюється збіг поглядів Папи Франциска та китайських лідерів з таких питань, як екологія, турбота про бідних, дітей і літніх людей. Найбільш важливою проблемою для рішення вважається номінація єпископів, щоб вони були затверджені як Папою, так і владою.

Автор матеріалу Цзян Цзе неодноразово посилається на американського кардинала Теодора Маккарика, який в останні роки відвідав Китай кілька разів. 29 лютого Святіший Отець прийняв його на приватній аудієнції.

Чимало спостерігачів, у тому числі й колишній прем'єр-міністр Італії та голова Європейської

комісії Романо Проді, вважають статтю в «Global Times» та аналогічну реакцію в інших китайських ЗМІ дуже важливою ознакою того, що китайські комуністи хочуть врегулювати ситуацію Католицької Церкви у своїй країні.

Багато також звертають увагу, що китайські лідери усвідомили важливість Католицької Церкви у світі: якщо в один і той же час у Сполучених Штатах з візитом перебували Папа і президент Сі Цзіньпін, то Папу Франциска радісно вітали мільйони американців, а китайського лідера – тисячі протестувальників-демонстрантів.

Джерело: catholic.by

У США закрили 162 абортівні центри

Від 2011 року в Сполучених Штатах Америки закрилися 162 абортарії; натомість, за інформацією організації «Bloomberg Businessweek», було відкрито 21 нову клініку. Як мінімум один раз за два тижні 30 мільйонів жінок репродуктивного віку в малих і великих містах 35 штатів робили аборт, повідомляє представник «Bloomberg Business» Есме Дебре.

Закони на захист життя, прийняті на держав-

ному рівні, завдяки багатьом законодавцям з Республіканської партії, стали однією з основних причин для закриття абортарій. Ця хвиля законодавств особливо торкнулася Техасу. З огляду на те, що в Техасі від 60000 до 72000 жінок щороку здійснювали аборт, у 2013 році губернатор штату Рік Перрі дав рік власникам абортарій на модернізацію своїх клінік, щоб вони почали відповідати основним стандартам безпеки і гігієни, які повинні мати амбулаторні хірургічні центри.

За версією «Bloomberg Business», іншою причиною закриття клінік стало дороге утримання хірургічних центрів для абортів: для багатьох процедур необхідні спеціальні операційні зали, тому необхідно наймати фахівців для встановлення опалення, вентиляції, кондиціонування повітря та електричних систем, більш складних, ніж у звичайних лікарнях.

Джерело: cnl.news

Відставка антикатолицького президента університету

Президент одного з найстаріших католицьких університетів США – університету Маунт Сент-Мері – Саймон Ньюмен під тиском католицької громадськості подав у відставку, повідомляє СНА.

Університет Маунт Сен-Мері найняв Ньюмена як президента у 2015 році. Ньюмен доволі швидко увійшов у конфлікт з викладачами та студентами університету, оскільки часто висловлювався негативно щодо католицької ідентичності університету, називаючи вірних членів Церкви «католицькими джихадистами». Він докладав зусиль, щоби знищити католицьку ідентичність університету під гаслом «Католицизм на ринку не продається, а лібералізм – продається».

За свідченням очевидців, Ньюмен твердив, що католицтво втратило свою актуальність. Він також намагався усунути розп'яття з аудиторій та професорських кабінетів, неодноразово зневажливо висловлювався про розп'яття, використовуючи ненормативну лексику.

В Італії 70 відсотків гінекологів не роблять аборти

«Італійська федерація захисту життя» і «Рух на захист життя» заявили, що в Італії лікарі, які відмовляються робити аборти з міркувань совісті, зазнають труднощів із професійним просуванням. Ця заява прозвучала під час процесу в Генуї проти одного з таких лікарів, який відмовився проводити обстеження, необхідне для прийому абортівної пігулки.

Захисники життя стверджують, що хоча в Італії і діє закон, який дає медперсоналу право відмовляти в сприянні абортів, однак політика

Пори те, що рада університету 87 голосами «за» та 3 «проти» проголосувала за відставку Ньюмена, рада директорів стала на його бік і продовжувала його підтримувати. Тільки шалений тиск католицької громадськості змусив цього католикофоба залишити посаду президента одного з найстаріших католицьких «вишів» США.

Католицький Оглядач

так чи інакше заохочує тих, хто не користується цим правом. Така ж ситуація склалася і щодо фармацевтів, які користуються своїм правом не продавати абортівні препарати. Однак противники цього права наводять інший діючий закон (від 1938 року), згідно з яким, аптекареві наказано продавати всі необхідні ліки. Коментуючи це, президент «Руху на захист життя» Джанлуїджі Джільйо заявив, що людське життя має бути вищим від букви закону.

Радіо Ватикану

У ГРУЗІЇ ВІДНОВЛЯТЬ МОНАСТІРСЬКИЙ КОМПЛЕКС ПРЕП. ДАВИДА ГАРЕДЖІЙСЬКОГО Сектор фондів муніципального розвитку Міністерства регіонального розвитку та інфраструктури Грузії відновить комплекс монастиря преп. Давида Гареджієвського, повідомляє georgiatoday.ge. У Міністерстві заявляють, що цей проект сприятиме збереженню культурної спадщини і розвитку інфраструктури туризму в Грузії.

Зокрема, під час відновлювальних робіт буде організовано систему водопостачання, каналізації й електропостачання, проведено реконструкцію фасадів будівель комплексу монастиря та благоустрою внутрішнього середовища монастиря. Також буде облаштовано центр допомоги туристам та автомобільний паркінг.

Відродять монастирський комплекс за фінансової підтримки Світового банку та грузинського уряду. Вартість проекту – 1 млн. ларі.

«Давид Гареджі» – висічений у камені православний монастирський комплекс на схилах гори Гареджі в області Кахетія у Східній Грузії. Комплекс включає в себе сотні келій, церков, каплиць, трапезних.

СИРІЙСЬКІ ХРИСТΙΑНИ ЗАЯВИЛИ ПРО РІШУЧІСТЬ ЗАЛИШАТИСЯ В ОХОПЛЕНІЙ ВІЙНОЮ КРАЇНІ

Мелхітський греко-католицький архієпископ Алеппо Жан-Клеман Жанбар заявив в інтерв'ю організації «Допомога Церкві в потребі», що сирійські християни сповнені рішучості залишитися в постраждалій від війни Сирії, повідомляє Седмица.RU. «Причина, з якої ми, християни, готові так поступати, незважаючи на все, що відбувається з нами, глибоко вкорінена в історії нашої Церкви, яка є Церквою перших християн. Тут був хрищений, миропомазаний Павло, тут він отримав священний сан і був посланий, щоби проповідувати благу вість нашими предкам в Дамаск», – зауважив він.

Прохаючи у християн на Заході молитов і підтримки, архієпископ зазначив: «Ми сподіваємося, що вони усвідомлять, раз і назавжди, що ми сповнені рішучості залишитися в нашій власній країні. Це – нагальна потреба для нас, і вона є очевидним та невіддільним правом людини. Це означає для нас стільки ж, скільки й саме наше життя».

У ХРИСТΙΑН З ТУРЕЦЬКОГО МІСТА БУРСИ ВІДБИРАЮТЬ ЄДИНИЙ ХРАМ

У турецькому місті Бурса місцева влада відмовила християнським громадам у праві користування останнім, що залишився у місті, християнським храмом, повідомляє Christiantoday. Ця церква, відома як «Французький храм», служила місцем молитви для понад двох сотень людей різних віросповідань – католиків, православних і турецьких протестантів, але після того, як представники громад звернулися до міськради з проханням продовжити дозвіл на використання культової споруди, чиновники в міській раді заблокували рішення. Віруючих зобов'язали звільнити будівлю до 26 березня.

Місцеве населення і засоби масової інформації підтримують християнські громади в цій ситуації.

У ЄМЕНИ ТЕРОРИСТИ РОЗІП'ЯЛИ КАТОЛИЦЬКОГО СВЯЩЕНИКА

Бойовики ІДІЛ стратили викраденого в Адені (Ємен) індійського священика Тома Ажанналіла шляхом розп'яття. Представники уряду Індії, громадянином якої він був, доклали всіх зусиль для звільнення, проте, незважаючи на це, священик прийняв мученицьку смерть в католицьку Страсну п'ятницю, 25 березня, пише «The Washington Times».

Факт розп'яття підтвердив під час урочистої Пасхальної меси віденський архієпископ кардинал Крістоф Шьонборн. Водночас згромадження салесян в Індії не дає ні офіційного підтвердження, ні спростування цієї інформації.

ПРАВОСЛАВНІ ХРИСТІЯНИ СВІТУ: «НАСТАВ ЧАС ВИЗНАТИ ЖАХЛИВУ ПРАВДУ ПРО ЛЬВІВСЬКИЙ ПСЕВДОСОБОР 1946 РОКУ»

Група відомих православних християн світу оприлюднила 7 березня заяву про жахливу правду щодо Львівського псевдособору 1946 року, який дав старт сталінському режиму ліквідувати УГКЦ. У документі наголошено, що православні християни «почуваються відповідальними за злочинне мовчання, яке огортає руйнування цієї Церкви радянським режимом за участі Московського патріархату».

«Ми знаємо, що мільйони православних християн по цілому світі щиро засуджують антирелігійні переслідування з боку радянського уряду і Йосифа Джугашвілі зокрема... Ми смиренно просимо прощення за всі несправедливості, жертвами яких вони стали під прикриттям авторитету Православної Церкви, і схилиємо наші голови перед мучениками Української Греко-Католицької Церкви», – йдеться у заяві.

У поминальний день 10 березня православні християни у світі молилися за всіх невинних жертв УГКЦ, «які за потурання Московського патріархату були ув'язненими, закатованими, депортованими і вбитими радянською владою».

10 березня 1946 року у Львові Російська Православна Церква насильно включила Українську Греко-Католицьку Церкву до свого лона під тиском радянської влади. У той момент, коли учасники собору 8 і 9 березня голосували за «возз'єднання» своєї Церкви з Московським Патріархатом, усі українські греко-католицькі єпископи перебували у в'язниці під вартою. 216 священників та 19 мирян, зібрані у львівському Свято-Юрському кафедральному соборі силами НКВД (попередника КГБ), здалися на милість «Ініціативній групі», керованій о. Гавриїлом Костельником та двома новосвяченими православними єпископами – Антонієм Пельвецьким та Михайлом Мельником. Архіви свідчать, що Сталін особисто ухвалив рішення про ліквідацію Укра-

їнської Греко-Католицької Церкви у лютому 1945 року, через дванадцять днів після Ялтинської конференції, що відбулася за участі Вінстона Черчилля та Франкліна Д. Рузвельта.

Серйозні історики та богослови не мають жодного сумніву, що Львівський собор Української Греко-Католицької Церкви 8-10 березня 1946 р. був лише подобою собору. Богдан Боцюрків, який був професором історії Карлтонського університету в Оттаві, написав з цього приводу книгу, яку ніколи не було спростовано. Папа Венедикт XVI у 2006 році говорив про «псевдо-собор», який «завдав великої шкоди церковній єдності». Ніколя Лосський, французький православний богослов, вірний Московського Патріархату, теж визнав, що тут йдеться

про фіктивність, подобу собору. Через заборону у 1946 р., і до 1989 р., Греко-Католицька Церква, налічуючи понад 5 мільйонів вірних в Україні, де-факто стала головною жертвою, а також головною опозиційною силою до радянського режиму всередині СРСР. Ми також закликаємо сучасне церковне священноначаліє в Росії, Україні та ін. визнати недійсними трагічні рішення Львівського собору.

Російська Православна Церква у своїй повноті не може вважатися відповідальною за рішення, ухвалені церковними керівниками, маніпульованими чи тероризованими НКВД-КГБ. Однак ми, православні християни, почуваємося відповідальними за злочинне мовчання, яке огортає руйнування цієї Церкви радянським режимом за

участі Московського Патріархату. Ми знаємо, що мільйони православних християн по цілому світі щиро засуджують антирелігійні переслідування з боку радянського уряду і Йосифа Джугашвілі зокрема.

Також у цей поминальний день 10 березня, напередодні неділі 13 березня 2016 р., Прощеної неділі у літургійно-му православному календарі, ми запевняємо Українську Греко-Католицьку Церкву у нашій солідарності, нашій молитві за всіх невинних жертв цієї Церкви, котрі за потурання Московського Патріархату були ув'язненими, закатованими, депортованими і вбитими радянською владою. Ми смиренно просимо прощення за всі несправедливості, жертвами яких вони стали під прикриттям авторитету Православної Церкви, і схилиємо наші

Антуан Аржаковський (Франція) - доктор історичних наук, екс-дипломат французького МЗС, професор Українського католицького університету. Один з підписантів Заяви.

голови перед мучениками Української Греко-Католицької Церкви.

Разом 18 підписів

СЛОВО ДО ПРАВОСЛАВНИХ БРАТІВ І СЕСТЕР, ЯКІ ПІДПИСАЛИ ЗАЯВУ З ПРИВОДУ 70-Ї РІЧНИЦІ ТАК ЗВАНОГО «ЛЬВІВСЬКОГО СОБОРУ 1946 РОКУ»

Ми, греко-католицькі владика, представники духовенства й мирян, науковці й дослідники з різних країн, – висловлюємо вам щире подяку і признання за ваше звернення, в якому ви справедливо називаєте це зібрання «псевдособором».

із засудженою на мовчання Церквою лунали упродовж усіх попередніх десятиліть і продовжують звучати тепер. Майже синхронно з вами прес-центр Української Православної Церкви Київського Патріархату заявив, що вони «поділяють скорботу українських греко-католиків через ті страждання і втрати, які їм довелося пережити внаслідок радянських репресій». А обидві ці ініціативи з'явилися на тлі пошуків євхаристійної єдності між православними і греко-католиками, які ще торік розпочаті на пропозицію Собору Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ(о).

Нашу відповідь найкраще можна передати словами: «Прощаємо і просимо прощення», з якими рівно 50 років тому польські єпископи звернулися до єпископів німецьких і які з того часу стали головною формулою європейської культури порозуміння. В Українській Греко-Католицькій Церкві ця формула прозвучала вперше 1987 року з уст тодішнього Глави Церкви Мирослава Івана кардинала Любачівського та підтверджена за різних нагод її пізнішими предстоятелями.

Звичайно, важко не зауважити, що офіційна позиція цієї Церкви, яка була знаряддям гоніння на греко-католиків у руках безбожного тоталітарного режиму, залишається й досі позицією заперечення очевидної історичної дійсності та відвертого небажання визнати факти. Історія переслідування УГКЦ і далі фальшується за сталінськими темниками та стає інструментом неоліберської ідеологічної пропаганди, а навіть і гібридної війни, розв'язаної на території України тими, хто буде свій так званий «руський мир» через привласнення собі монополії єдиного речника «православної цивілізації». Світ справжньої цивілізації, проте, не може бути побудований на ненависті, насильстві та спотворенні історичної істини; така псевдо-цивілізація, такий псевдо-світ не мають майбутнього: хай пам'ятають це всі, хто піддався спокусі підмінити внутрішню правду

зовнішньою силою.

Проте ми знаємо, що «Божі млини мелють поволі», а тому віримо, що хибні ідеологічні конструкції рано чи пізно впадуть. Адже сила самого Христа була не від того, що Він мав підтримку державної влади чи політичні впливи, а в тому, що Він сів Слово життя вічного і свідчив про Правду. Натхненні прикладом нашого Спасителя, надіємось і віримо, що ваша Заява стане тим євангельським гірничним зерном, яке дасть великий плід. Вона відкриває можливість у недалекому майбутньому православним і греко-католикам здійснити те, про що ми молимося щороку у стихирах пасхального богослужіння: «Воскресіння день, просвітіння торжеством і друг друга обіймім! Промовмо: Браття...»

Однак ми не зможемо рухатись вперед із головою, оберненою назад. Наші стосунки позначені століттями гострої конфесійної полеміки, і ще своїми конфліктами останніх десятиліть – конфліктами, які розділили громади, а навіть окремі родини. Сьогодні ми раз і назавжди повинні відмовитися від такого стилю і способу з'ясування взаємин, залишаючи минуле його дослідникам та всемогутньому Богові, який є найкращим цілителем наших умів та сердець. Розмова про минуле повинна відбуватися в спокійній, доброзичливій атмосфері взаємного пошуку об'єктивної істини, на підставі наукової методології та академічної чесності й відповідальності. Та все ж остаточною ціллю такого діалогу має бути не саме лише з'ясування історичної правди. Нас кличе більша мета – єдність Церкви Христової.

У минулому кожна зі сторін грішила тим, що прагнула не стільки справжньої єдності в любові, скільки-ки приєднання до себе іншої сторони, яку трактувала не як спільноту братів і сестер у Христі, а як супротивника, а інколи навіть як ворога. Часто таке приєднання було замасковане під «возз'єднання», яке було, насправді,

нічим іншим, як сумнозвісним «уніатизмом», що його і католики, і православні засудили, як невідповідний спосіб церковного поєднання. Наші спільноти пройшли свій власний історичний шлях і мають різний досвід церковного життя. Досі це було причиною нашого суперництва, проте насправді може стати підставою для нашого взаємного збагачення. Хай це і буде запорукою нашої братерської любові та єдності, яку заповідав нам Христос. Саме дотриманням цієї єдності ми маємо засвідчувати перед світом сутність нашої віри та вірність нашої спільної традиції.

Православні брати і сестри, ваш лист допоміг нам вийти за межі нашого болю і пережити цю сумну річницю псевдособору з відчуттям надії. Сподіваємося, що наші взаємні звернення, до яких зможуть доєднатися й інші наші одновірці, стануть фундаментом для нашої подальшої спільної праці. Нехай Дух Святий уздоровить наші історичні рани та провадить нас на шляху прощення, примирення і справжнього поєднання в Христі, який усім нам дарує надію на життя вічне.

Київ, 17 березня 2016 року Божого
Від імені учасників Міжнародної конференції «Сила віри супроти насилля влади: греко-католики Центрально-Східної Європи в умовах переслідувань тоталітарних режимів після Другої світової війни», яка відбулася в Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка 17 березня 2016 року, та дослідників цієї проблематики:

† Святослав (Шевчук), Глава Української Греко-Католицької Церкви, Київ

† Богдан (Дзюрах), секретар Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви, Київ

† Василь (Тучапець), екзарх Харківський Української Греко-Католицької Церкви, Харків

і ще 15 підписів

Ми, греко-католицькі владика, представники духовенства й мирян, науковці й дослідники з різних країн, – висловлюємо вам щире подяку і признання за ваше звернення, в якому ви справедливо називаєте це зібрання «псевдособором».

Ви закликаєте православне священноначаліє в Росії та Україні визнати «недійсними його трагічні рішення» та запевняєте Українську Греко-Католицьку Церкву у своїй солідарності й молитві «за всіх невинних жертв цієї Церкви, котрі за потурання Московського Патріархату були ув'язненими, закатованими, депортованими і вбитими радянською владою».

Господь є Богом миру, а тому відчуття земного миру дає нам яскравий передсмак Царства Небесного. Коли ми примиряємось, то ніби підтверджуємо перекоханість Христових слів: «Коли, отже, приносиш на жертвовник дар твій і там згадаєш, що твій брат має щось на тебе, зостав там перед жертвовником твій дар; піди, помирись перше з твоїм братом, і тоді прийдеш і принесеш дар твій» (Мт. 5, 23-24). Цього року ваш пасхальний дар буде милий Господу. Сподіваємося, що і нам Він дарує своє милосердя.

Щиро подивляємо вашу мужність, адже важко бути першим, ще важче – залишитися самотнім. Завжди можна наштовхнутися на підозріливість і недовіру з боку іншої сторони та нерозуміння й відсутність підтримки від своїх. Ми ж переконані, що ваша Заява відображає справжню думку і переконання багатьох православних у цілому світі. Тому ми сьогодні з вдячністю згадуємо всіх тих, чия поодинокі голоси співчуття, розуміння й солідарності

(Закінчення, початок на 1-й стор.)

Чи скоро будемо святкувати Пасху разом?

Коментуючи висловлювання Папи Франциска, історик Лючетта Скараффа у своїй статті для «Оссерваторе Романо» наголошує, що ініціативу Папи можна розцінювати як «запрошення до єдності з іншими християнськими конфесіями». «Це допоможе переслідуваним християнам відчутти єдність із усією Вселенською Церквою у спільному святкуванні Воскресіння Христа», — зазначає вона.

На перший погляд усе ніби йде до того, що дуже скоро зможемо одногосно заспівати «Христос Воскрес!», однак для українців існує перепона, ім'я котрої — московський патріархат. Так, в Українській православної церкві Московського патріархату вважають недоцільним переглядати дату святкування Пасхи. Про це, коментуючи рішення Папи Римського, повідо-

мив голова Синодального інформаційного відділу УПЦ МП єпископ Ірпінський Климент (Вечеря): «Святкувати Пасху в першу неділю після першого весняного повного місяця було визначено ще на початку історії християнської церкви, а саме на першому Вселенському Соборі в 325 році. Тому сьогодні православна церква вважає недоцільним переглядати цю дату. У той же час ми будемо раді рішенням, які приведуть християн до загальної датою святкування Великодня, від-

повідно до рішення першого Вселенського Собору».

Отже, питання про уніфіковане святкування Воскресіння Христового усіма християнськими номінаціями залишається відкритим, а для України — подвійно. Тобто, поки що невідомо, чи завершиться найближчим часом цей процес у площині Католицька і Православні Церкви Сходу, враховуючи позицію Москви. Адже, знаємо, що в «орбіту» московського патріархату входять ще й інші православні

церкви, як от — Болгарська чи Сербська. Про церковні структури держав колишнього Радянського Союзу, а це — Білорусь, Молдова чи Казахстан — скромно промовчимо. Розуміється, що ніхто з них не відважиться виступити всупереч метрополії. Якщо ж силоміць «продавлювати» це питання, може статися ще один великий розкол, для подолання котрого будуть потрібні поважні зусилля і часовий простір.

Щодо України, то наше конфесійне роз'єднання було, є і надалі залишається великою проблемою цілої Нації. Бо, вже століттями українські християни ведуть, так звану, «війну за Бога», при тому завжди наголошуючи, що «Бог — один». Якщо ж ми дійсно розуміємо, що «Бог — один», то розуміємо, що й Господь Ісус Христос воскрес лише один раз. Відповідно, і святкувати Воскресіння Христо-

ве належить в один день. Спільно, разом. Як бачимо, не усім це до вподоби. І вище наведені тут рядки є тому підтвердженням.

Ніби всі все розуміють, але хтось-таки хоче використати Бога на свою користь, нехтуючи словами Спасителя: «Віддайте кесареві кесарево, а Богові — Боже» (Мт. 22:21). В даному випадку, Боже відходить на задній план, а на перше місце виходить «кесарево», тобто «нехай буде так, як хочу Я». А це вже — політика. Правдиве ж християнство Бога не використовує, воно намагається жити відповідно до Його заповідей.

Тож, чи скоро будемо святкувати Христове Воскресіння спільно? Питання залишається відкритим. І, як бачимо, воно вже не стільки богословське, скільки політичне. При тому, що Ісус Христос ніколи політиком не був.

У свій час заклик до спільного святкування Воскресіння Христового також озвучив Інститут екуменічних студій Українського Католицького Університету. Нашим читачам пропонуємо ознайомитись із викладом даного питання о. Романом Фігасом, богословом і викладачем УКУ.

Чому потрібно святкувати Пасху разом?

Цей метод обчислення дати Пасхи прийняли усі Церкви.

Коли з'явилися розбіжності? Вперше це сталося у XVI столітті, після астрономічної реформи Папи Григорія III, за якого ввели так званий григоріанський календар літочислення, оскільки юліанський календар на той час мав серйозні розходження з астрономічними підрахунками. Реформа календаря не була прийнята на Сході, а тому, відповідно, почали з'являтися розбіжності у датах святкування Великодня. Отже, відмінності у підрахунках святкування Пасхи належать до різниці в календарях та місячних таблиць, а не до догматично-богословської сфери.

Питання щодо уніфікації дати Пасхи знову постало у XX столітті, разом із розвитком екуменічного руху. За нерухому дату Пасхи виступили спочатку світські структури — парламент Великобританії та Ліга націй. Римо-Католицька й протестантські Церкви були готові підтримати одну дату Пасхи, яка би випадала на неділю після другої суботи квітня за умови, якщо всі Церкви це підтримають. Православна сторона після наради у Шамбезі (Швейцарія) виступила за збереження правил Нікейського Собору, а отже, за рухому дату Пасхи. Цю ініціативу пізніше підтримали усі Церкви, які зібралися на нараді в

місті Алеппо (Сирія) в 1997 році.

Причин святкувати Пасху у першу неділю після весняного рівнодення та після весняної повні, а отже для рухомої дати Пасхи, є кілька. Насамперед, це рішення є в дусі I Вселенського Собору в Нікеї, який уперше на довгі роки об'єднав усіх християн довкола цього питання. Постанови Нікеї закорінені у Святому Письмі та церковній Традиції.

Вони підтверджують внутрішній зв'язок між Пасхою єврейською (Вих. 12,18, Лев. 23,5, Чис. 28,16, Втор. 16,1-2) та Пасхою християнською (I Кор. 5, 7). Собор, як зазначає рекомендація з Алеппо, відкинув принцип залежності дня святкування від сучасного єврейського підрахунку лише із тієї причини, що метод підрахунку змінився і став неточним, а не тому, що вважав цей зв'язок неважливим.

Крім того, рішення Нікейського Собору щодо обчислення дати Великодня, яке базується на циклах сонця та місяця, відображає космічний вимір Пасхи повніше, ніж система фіксованої дати.

Принцип, який може задовільнити усіх, коли шукаємо спільного підрахунку дати, — це постанови першого Вселенського Собору у Нікеї, рішення якого залишаються актуальними і сьогодні. Про це зазначають майже усі

Церкви, які зібралися на нараді в Алеппо. В Україні семінар з ініціативи Інституту екуменічних студій Українського католицького університету на підтримку вищезгаданої ініціативи відбувся декілька років тому. Зокрема, на цьому семінарі представники Католицької, Православної та Протестантських Церков погодилися, що алеппські рекомендації (збереження норм I Вселенського Собору в Нікеї, підрахунок астрономічної дати найбільш точним науковим способом та використання як основи для підрахунків Єрусалимського меридіану) є найприйнятнішими для усіх християнських Церков як Сходу, так і Заходу. Вони переконані, що застосування рекомендацій для встановлення спільного святкування світлого празника Воскресіння Христового стало б чудовим свідченням дієвості Святого Духа у світі та спільним християнським свідченням Євангелія світові.

У заключному комюніке семінару про спільну дату Пасхи зазначається, що головна проблема лежить не у підрахунках, а в комплексному ставленні та у відсутності довіри між різними християнськими деномінаціями у зв'язку з тривалими поділами. Це є однією з найважливіших причин, чому так важко прийняти пропозицію, котра відрізняється від тієї, що існує тепер. Кон-

сенсус є, однак потрібно мати відкрите серце, щоб зробити наступні кроки для його реалізації.

Необхідно також розглянути одну із рекомендацій, яка пов'язана із обчисленням дати християнської Пасхи, про яку говорить Нікейський Собор: щоб не святкувати разом з юдеями. Її часто хибно трактують, коли кажуть, що християнська Пасха не може святкуватися разом із єврейською.

Північноамериканська Православно-католицька нарада, яка зібралася у Вашингтоні (США), чітко дає відповідь на це запитання, зазначаючи, що Алеппська заява точно представляє історичні обставини, пов'язані з питанням ставлення Нікейського Собору до відношення між християнською та єврейськими Пасхами. Практику і надалі святкувати Пасху відповідно до старовинного юліанського календаря часто захищали деякі східні християни, посилаючись на рішення, яке асоціювалося із цим Собором і забороняло Церквам святкувати Великдень «з євреями». Як довели науковці із обох традицій, ця заборона була спрямована проти підрахунку дати Пасхи, який би залежав від сучасного єврейського обчислення, однак не проти того, щоб дати двох свят — християнського та єврейського — збігалися. Фактично, збіг єврейської та християнської Пасхи відбувся

час від часу аж до VIII століття. Лише пізніше, коли щораз більше «відставання» юліанського календаря робило будь-який збіг неможливим, заборону почали хибно тлумачити в значенні, що єврейська Пасха повинна обов'язково випереджувати християнську Пасху щороку. Отже, йдеться про те, що отці першого Собору не хотіли брати в основу підрахунок пасхалії неточний сучасний їм юдейський календар (за яким у певні роки Пасха могла випадати двічі).

Для чого святкувати Пасху разом? На це питання повинен кожен відповісти собі сам. Христос закликає до єдності та любові, справа диявола — ділити й сіяти недовіру. Християни як добрі учні Ісуса покликані ставати свідками смерті й воскресіння свого Спасителя. Спільне і загальне свідчення християнської віри повинне проявлятися у спільному святкуванні Пасхи Господньої. Рішення наради в Алеппо, на яке чекали ціле століття, може стати конкретним кроком на шляху до спільного святкування Великодня і тим самим продемонструвати світові бажання християн спільно свідчити живе слово Євангелії — «щоб усі були одно».

о. Роман ФІГАС,
координатор Дистанційної магістерської програми екуменічних наук Інституту екуменічних студій УКУ
(за матеріалами PICSU)

Кожен рік дарує нам Великий піст, Страшний тиждень, а потім і найбільше християнське свято Пасхи. Ми святкуємо його у неділю, однак нема чітко визначеної нерухомої дати. До того ж, часто східні та західні християни святкують у різні дні. Чому ж так відбувається?

Вже у перші століття християни, розкидані по всій Римській імперії, живучи в різних культурних середовищах, святкували спомин Господньої смерті й воскресіння (Свята Пасха) в різні дні. У II столітті були деякі Церкви, які святкували Пасху разом із юдеями, незважаючи на те, припадав цей день на неділю чи ні (оскільки Христос історично помер, за синоптичними Євангеліями, на другий день Песаху, або, згідно з Євангелієм від Івана, у сам день Песаху). Деякі святкували Великдень на наступну неділю після Песаху. Вчені нараховували 4 методи обчислення дати Пасхи, які використовували християни у IV столітті.

I Вселенський Собор у Нікеї в 325 році вперше вирішив це питання, запропонувавши всім християнам святкувати Великдень у першу неділю після повного місяця після весняного рівнодення.

ЙОСИФАТ ВОЦПЛОВСЬКИЙ – ЄПІСКОП, ВАСИЛІЯНИН, ДОКТОР ФІЛОСОФІЇ І ТЕОЛОГІЇ, ПРОФЕСОР

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети» 3/121 від березня 2016 р.)

СПОГАДИ ПРО 1946 РІК

Частина 1. Ліквідація

В 1944 році радянська влада повернулася на Західну Україну. Щоб порозумітися з Радянською державою та узаконити статус УГКЦ в СРСР, 17 грудня 1944 року митрополит Й.Сліпий вислав до Києва та Москви офіційну делегацію на чолі з архимандритом К.Шептицьким. На перемовинах у Москві пообіцяли розглянути питання реєстрації Церкви під певними умовами. Та вже 15 березня 1945 року Й.Сталін затвердив таємну інструкцію № 58, перший розділ якої називався: «Заходи щодо відриву греко-католицької церкви в СРСР від Ватикану і подальшого її приєднання до РПЦ». В інструкції пропонувалось «організувати у місті Львові православну єпархію, котра об'єднає православні приходи (яких ще не існувало)», а також ішлося про необхідність створити «всередині уніатської церкви ініціативну групу, яка заявить про розрив з Ватиканом і буде закликає уніатське духовенство до переходу на православ'я».

Згідно з окресленим планом, в НКДБ приступили до негайної роботи і розпочали збір інформації про «співпрацю з фашистами» й «антирадянську діяльність» духовенства УГКЦ.

11 квітня 1945 року арештували митрополита Йосифа Сліпого та інших єпископів УГКЦ. Після арешту єпископату управління Церквою передали в руки створеної наприкінці квітня 1945 року «Ініціативної групи по возз'єднанню Греко-Католицької Церкви з Православною Церквою», яку очолив о. Г.Костельник. До проводу групи входили також о. д-р Михайл Мельник – парох Нижанкович і генеральний вікарій Перемиської єпархії, та

о. Антоній Пельвецький – гусятинський декан, представник Станіславської.

На Львівському «соборі» 8-10 березня 1946 року, організованому органами державної влади і НКДБ у співпраці з членами «Ініціативної групи», було прийнято одностороннє рішення «відкинути постанови Берестейського собору 1596 року, зліквідувати унію, відірватись від Ватикану і повернутись до нашої батьківської святої православної віри і Руської Православної Церкви».

Цей акт від початку і до кінця був фарсом. Як під оглядом церковного права, так і державного законодавства він не мав жодної законності. Та, незважаючи на це, УГКЦ вважалась офіційно ліквідованою, а її парафії і вірних передано під опіку РПЦ. Подібна доля спіткала ті частини УГКЦ, які опинились на території повоєнної Польщі. Позбавлені власної ієрархії (арештовані єпископи) та розпорошені греко-католики кілька десятиліть були підпорядковані римо-католицьким церковним структурам та перебували під тиском державних структур. Подібний сценарій використали для нищення – «возз'єднання» – і греко-католиків Мукачівської (1949 р.) та Пряшівської єпархій (1950 р.).

Греко-католицьке духовенство було поставлено в умови вибору між підписанням переходу на православ'я, з можливістю продовжувати душпастирську працю, або не підписанням – і неминучими репресіями.

Випробування

Митрополит Андрей, Глава УГКЦ, ясно бачив загрозу, що наближалася. Він готував себе до випробування. Ще в 1939 році він писав у листі до Папи Пія XII: «Я покійно прошу Святішого Отця уділити мені Апостольське і батьківське благословення і наказати, уповноважити і призначити мені вмерти за віру і Церкву».

Митрополит зібрав семінаристів і наполягав на тому, щоби всі, крім свого духовного стану, шукали собі якоесь ремесло. Він повторював: «Тут прийдуть большевики... Ваша праця їм не потрібна, а якоесь мусите собі раду давати, жити».

Приділяв увагу митрополит і українській молоді. У спеціальному Посланні, написаному в грудні 1939 року, він попереджав: «Стережіться гриха проти святої Віри, тримайтеся святої Церкви. Як зрада проти Батьківщини, так і зрада святої Церкви, нашої Матері, що від дитинства до гробу веде нас і в кожній потребі подає

помічну руку, є мерзенним злочином».

ГРІМ В 1945-1946

Спогади.

Отець Оберишин оповідає:

«В 1945 році літом почав їздити о. Гавриїл Костельник з працівником КГБ по деканатах і приєднувати католицьких священників до Руської Православної Церкви. Так було і в Перемишлянах. Говорив до нас: «Отці, не робіть собі самі «харакіри». На ці слова кагебист виходив з кімнати, щоб розмова виглядала невимушеною».

Отець Маркевич:

«Погрожував отець Костельник, говорив гостро, і було по ньому видно сум'яття; видно, що він є неспокійний, видно, що він не має чистої совісті».

Ось як характеризує д-ра Костельника дослідник Богдан Боцюрків:

«Не випадково, що саме отця Костельника було обрано на голову «Ініціативної групи». Відомий священник і поважний богослов, він був загально визнаним провідником течії «восточників» всередині духовенства Греко-Католицької Церкви. Вже під час першої радянської окупації Галичини на нього справляли сильний тиск, вдавалися до шантажу, аби він очолив рух «Геть від Риму!» Доки був живий митрополит Шептицький, який сам користався безумовним авторитетом і надавав отцю Костельнику підтримку, останній не піддавався тискові, що його чинила влада. Однак після його смерті Костельник, очевидно, вже не мав сил опиратися тискові, особливо ж після арешту єпископату і погрозу за його «націоналістичний» (через синів) зв'язок».

Свідчення отця Василя Дацишина – священника, який підписав православ'я:

«На тій деканальній нараді в Радехівському районі перший тиск прийняв отець Хавалка, тому що він був найстарший і його зачали першого тиснути. Він перший погодився і перший підписав «ініціативу». А потім всі підписалися, хто був тоді присутній. І я також, бо положення було безвихідне. Йти було напроти – то значить треба мати силу волі, треба мати перед собою якийсь вигляд. Вступити?... Кожний здавав собі справу, що то не по-людськи, але пішли...».

Отець Ізидор Бутковський:

«Начальник КГБ нам лише казав: «Підпишіть, бо будете мати неприємності». Не так він мене, скажімо, дуже лякав, як я себе сам лякав. Батьки – вивезені, мій брат – за кордоном. Я якоесь піддався, розумієте, і я підписав. Мій тесть також підписав. Він

казав: «Я не годен. Що я буду робити? Я там, в Сибіру, не дам ради». Моя теща до свого чоловіка на Службу Божу не пішла. Мої дружина з тещею і до мене на Службу Божу не йшли, бойкотували мене. То найприкріше, що могло бути. Розумієте, то до плачу доводило. Я відкликав [підпис], і не минуло й місяця, як мене арештували».

Отець Іван Кубай:

«Ми з'їхалися майже всі... І декан Ілля Кубарич заявив нам, що страшний тиск на нас. «Ми остаточно мусимо рішитися, що ми маємо робити з собою: чи переходити в «ініціативну групу», чи ні? Вирішуйте, отці». Тоді встає один священник і каже: «Що, отці кондеканальні? Що ми будемо багато тут розважати і будемо багато тут говорити чи розбиратися в тих справах? Раз треба – то треба нам переходити на православ'є. Ми не будемо терпіти і навіть життям ризикувати задля Папи, бо ще такий прийде час, що Папа ще буде просити нас. А що нам Ватикан дав?» Так він сказав...

А я тоді встав і кажу: «Ви помиляєтеся, отче. Ви так само ж студіювали, як і я. І богословські студії маєте, і догматику. Тут не йде про особу Папи особисто, а тут йде про нашу правдиву віру і про нашу Греко-Католицьку Церкву. Я абсолютно з тим не погоджуюся. Я не підпишу жодного: ані «ініціативної групи», ані православ'я». Тоді підходить один священник, обняв мене, каже: «От молодець!» Декан Ілля Кубарич постановив: «Тут така справа – кожний нехай рішає по своїй совісті». І ми розійшлися».

Свідчить о. Івасик:

«В березні, десь 6-го числа, увечері, о 8 годині, приїхав за мною до Стинави офіцер Скільського КГБ. Я був певний, що мене везуть або до тюрми, або відразу на Сибір. В райвиконкомі мене перебрав під розписку сторож. Рано каже: «Вставайте, вже позвозили з різних сіл священників – з вами 18 буде».

Автом приїхав з Дрогобича кагебіст, уповноважений по справах релігії. І ми виїхали відкритим грузовим автотом. Було дуже зимно. До Львова прибули десь перед вечором. Зустрічав нас на площі святого Юра отець-доктор Костельник, як ініціатор того всього. «А, Стрий приїхав... Сколе...» – дуже ся радував. І нас порозвозили по різних готелях. Я щойно тоді з'їв кавалок своєї булки. Добу ми не їли.

Опісля нас запровадили до гостинниці і зробили вечерю.

Давали по бутілці горівки, 2 пляшки вина, ще і пиво якоесь було. Я пити не пив, бо був пластуном і не вживав алкоголю, та й піст був.

На другий день нам сказали, що буде собор. По сніданку ми всі вирушили до церкви Юра. Собор почався молитвою «Царю небесний». Костельник провадив весь час. Реферат – теж Костельника. Я був на одній сесії... Потім, увечері, отець Семиг'ен дістав позволення виїхати додому, бо син був смертельно хворий. А я долучився до отця Семиг'ена, і ми вдвійку виїхали. І я вже більше не був. Я жодної їм присяги не давав».

На всіх, хто не підписав православ'я, чинили тиск і в короткому часі виганяли з парохій або заарештовували.

Отець Василь Оберишин:

«...Я не уступався. Направили мене тоді до Львова, до уповноваженого по релігійних справах. Той, побачивши, що я не змінюю своєї постанови, направив мене до митрополита Макарія: може, він переконає. Цей мені різні доводи приводив, переконував. Я йому сказав, що я не можу цього зробити, бо віра то не є рукавичка, яку можна нині взяти на одну руку, а завтра – вже на іншу».

Почав мене страшити, що «жаль йому моєї дружини і дітей, і самі пропадете на Сибірі». Я йому відповів: «Що ж зробити? Що Боже Провідіння для мене призначило, того я не уйду. Віри я не можу змінити, віри своїх батьків, дідів, прадідів. Правдива віра Христова є тільки католицька. То чому я маю її змінити на іншу?!» Коли вже я виходив, він мені сказав: «Нам би таких священників, як Ви, бо то є правдиві священники!»

За мною вибіг його помічник отець Юрик і каже: «Отче, що Ви робите? Чого наражаєте себе на такі переслідування? Верніться, ми підемо до каплиці. Коли митрополит буде проводити Вам ісповідь віри, Ви будете стояти і мовчати, а я буду за Вас відповідати». Я обернувся вже на сходах: «Прошу отця, я ніколи в житті не робив комедії і нині не хочу». І побіг до виходу».

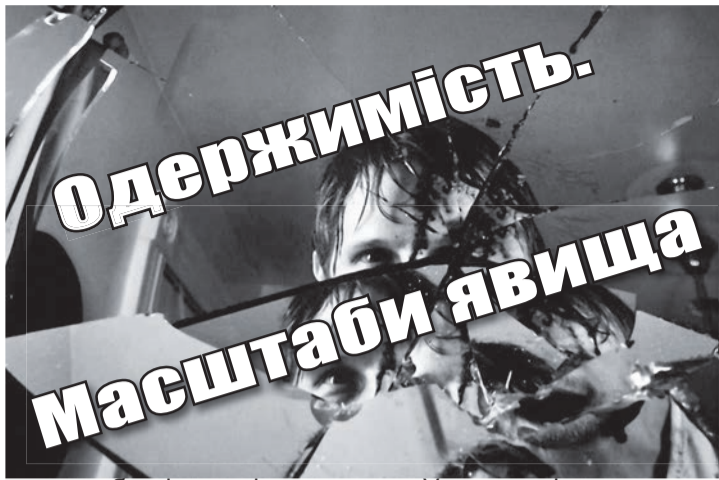
Сьогодні ми згадуємо з великою вдячністю і гордістю тих, які вистояли, перемогли і зберегли для нас віру батьків. Вони пройшли Хресну дорозу і привели нас до радості Воскресіння, здавалося б, знищеної, Церкви.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ
За матеріалами Інституту історії Церкви

Один одержимий на дві тисячі чоловік – таке співвідношення подає італійський екзорцист о. Габріель Аморт.

Польські та зарубіжні екзорцисти одностайні в думці: окультні практики та свідомий вибір сатанізму – одні з перших причин демонічного поневолення. Натомість підміна понять, стирання меж між добром і злом, розлад совісті – це, на думку теологів, найбільша духовна небезпека сьогодні. Богослови також відзначають, що майже ніхто уже не заперечує Христа, але перекинувши Його сенс. Як наслідок – Ісус Христос стає лише одним із багатьох, поруч із Конфуцієм чи Буддою.

тривога, безпідставні страхи, часто неадекватні загрози, дратівливість, нічні жахіття чи навіть тиск, наприклад, примус робити зло, шкодити собі або й скоїти самогубство.

Люди насправді одержимі, як правило, уникають священників, бо істота, яка керує одержимим, боїться, що її викриють і виженуть. «До мене потрапляли люди, – каже отець Анджей, – які розповідали, що вже побували у багатьох терапевтів, але ніхто не зміг їм допомогти». Психологи кажуть, що такі люди «не реагують» на терапію чи лікування, тому й починають шукати допомоги в екзорцистів.

До виразних симптомів одержимості належать, між іншим, подібні до психопатологічних судоми, втрата свідомості, трансів стани, яких людина не пам'ятає. Тому важлива допомога потенційних свідків таких подій, щоби ці люди могли усвідомити свій стан і прийняти рішення повернутися. А вже обряд екзорцизму ніколи не здійснюється, якщо людина не ввійшла у процес навернення.

За словами о. Грєфковича, одержимих більше, ніж тих, хто звертається до екзорци-

ста. Умову успіху становить внутрішнє рішення людини, яка хоче змінити своє життя. Дуже багато сатаністів цього просто не хочуть. Чимало багато ворожок, ворожбитів та біоенерготерапевтів не виявляють жодного інтересу, бо конкретна користь, яку вони отримують від своїх занять, не спонукає їх звільнитися від злого духа.

МАСШТАБИ ЯВИЩА

Проблема окультизму стосується багатьох людей, кажуть богослови і пастирі. Вони не хочуть надавати статистику: на їхню думку, в цьому мало користі. Сьогодні надто багато залежних від злого духа.

За словами італійського екзорциста о. Габрієля Аморта, можна прийняти таку пропорцію: один одержимий на 2 тисячі чоловік. «Однак треба пам'ятати, – підкреслює інший відомий священник, о. Посацкі, – що одержимість, яка проявляється, стосується людей «внутрішньо поляризованих», тобто вони перебувають на шляху навернення. Існує закономірність, що доки людина співпрацює з істотами, яких раніше «запросила» до свого життя, доти вона може почуватися відносно добре і навіть

мати надприродні здібності». Але коли людина відвертається від зла, тоді відбувається атака на неї.

За словами теологів, окультні явища, різні форми сатанізму або використання енергії невідомого походження дуже поширені. «Це ознака хворої реальності, коли кожен ранок починається гороскопом по радіо», – кажуть вони. Інші, як, наприклад, о. Анджей Зволіньскі, стверджують, що «це явище є в наших сім'ях, але недооцінюється батьками, вчителями, чи навіть катехитами, які не звертають уваги, наприклад, на так звану «цвинтарну біжутерію» (ланцюжки з кістками й черепами), яку носять діти, сприймаючи як забаву відвідування ворожок, екстрасенсів, чи викликання духів».

Церква каже, що варто відкинути всі форми ворожіння, звернення до сатани або демонів, викликання мертвих та інші практики передбачення майбутнього. Катехизм Католицької Церкви навчає, що «використання гороскопів, астрології, хіромантії, різного роду пророцтва, ворожіння, тлумачення віщувальних долей, явища ясновидіння, вдавання до медіумів містять у собі прагнення до панування над часом, над історією і, зрештою, над людьми, як бажання увійти у спілку з окультними силами. Вони вступають у суперечність із вшануванням та повагою, що їх ми зобов'язані віддавати єдиному Богові». Церква закликає вірних утримуватися від ворожіння та магічних практик. Вона також стверджує, що «звернення до медіцини, званої народною, не узаконює ані викликання злих сил, ані використання легко-

вірності іншої людини» (ККЦ 2116 2117).

ЕКЗОРЦИЗМ – ЦЕ МОЛИТВА

Кожна людина, що потрапляє в спокусу, може використувати екзорцизм стосовно себе, промовляючи слова: «Відійди від мене, сатано». Також духовенство в різних душпастирських ситуаціях, наприклад, під час катехизації та духовних розмов, чи в канцелярії може використовувати форми молитов, що містять у собі екзорцизм: «Сатано, відійди від цієї людини». Однак коли виникають підозри, що сатана не просто мучить людину і йдеться вже про одержимість, потрібно звернутися до дієцезіального екзорциста, який після розпізнання зможе промовити включений у ритуал урочистий екзорцизм, що його має право проголосити тільки він (екзорцист).

Силу екзорцизму може мати іноді так звана молитва звільнення, скерована до Бога. Це може бути молитва прославлення, Коронка до Божого Милосердя, Розарій або інші молитви, що мають владу вигнання злих духів. У деяких випадках, як стверджує о. Грєфкович, вони мають владу принести повне звільнення людині, що одержима злим духом.

Матеріал підготовлений на основі симпозиуму «Окультизм – сатанізм – екзорцизм», організованого Вищою митрополітальною духовною семінарією та Папським факультетом теології 2002 року.

Анна ВОЙТАС, Stacja7.pl;
переклад – Олена
ДОВГАЛЬОВА, CREDO

Джерело: CREDO

Активніше, більше, швидше...

Якось сатана зібрав всесвітній з'їзд бісів. У вступній промові він сказав: «Ми не можемо заборонити християнам ходити до церкви. Ми не можемо заборонити їм читати Біблію. Ми не можемо заборонити їм спілкуватися з Христом. Щойно вони встановлюють зв'язок із Христом, як ми втрачаємо владу над ними. Тож нехай вони ходять у свої церкви, але ми вкрадемо у них їхню час, так що вони, будучи постійно заклопотаними, не зможуть молитися та каятися в гріхах і розвивати свої стосунки з Христом».

– Ось що ви маєте робити, – сказав диявол. – Ви повинні завадити їм увійти у спілкування з Богом і підтримувати цей зв'язок протягом дня.

– Як нам це зробити? – закричали демони.

– Відволічіть їх дурницями і загадайте багато способів, щоб зайняти їхні уми купюю справ одразу. А головне – підсуньте їм прагнення до матеріальних благ і збагачення. Нехай вони проймаються бажанням заробляти якомога більше грошей і купувати машини, квартири, дачі. Нехай заробляють дедалі більше грошей, щоб витратити їх у ресторанах і кав'ярнях, купувати модний дорогий одяг, робити дорогий ремонт

у квартирах і обставляти їх дорогими модними меблями. Спокушайте їх витрачати готівку і брати в борг, брати багаторічні кредити й таким чином потрапляти в кабалу банків. А коли вони запалають прагненням особистого збагачення, їм уже не буде потрібен Христос.

Переконайте їхніх жінок затримуватися на роботі, а чоловіків – працювати по 6-7 днів на тиждень, щоб їм не було коли займатися своїми сім'ями та вихованням своїх дітей. Не давайте їм проводити час із дітьми – нехай ті валандаються з ранку до ночі на вулиці й водяться з поганими компаніями; тоді вони перестануть навчатися і з них нічого доброго не вийде. Тоді їхні сім'ї розваляться й вони будуть самотні, а ми їм допоможемо спитися з горя.

Стимулюйте понад міру їхню увагу так, щоб телевізори і комп'ютери в їхніх домівках працювали постійно й вони якомога більше часу проводили біля екранів; тоді їм не буде коли молитися.

Слідкуйте, щоб у кожному магазині та ресторані лунала нехристиянська музика. Це заблокує їхній розум і зруйнує їхній зв'язок із Вищим.

Розкладіть повсюди якомога більше

журналів і газет. Бомбардуйте їхні уми новинами та рекламою 24 години на добу. Нехай їм впадає у вічі море рекламних щитів. Наповніть їхні поштові скриньки каталогами для замовлення товарів поштою, інформаційними бюлетенями та пропозиціями безкоштовних послуг і фальшивих сподівань. Показуйте в журналах і по телебаченню худючих гарненьких модельок, так щоб чоловіки повірили, що оця зовнішність – це найпривабливіша краса, і, головне, стали незадоволені своїми дружинами.

Зробіть так, щоб їхні дружини були надто втомлені, щоб кохати своїх чоловіків уночі. Якщо вони не дадуть своїм чоловікам того, чого ті потребують, чоловіки почнуть цього шукати в інших місцях. Це швидко зруйнує їхні сім'ї!

На Різдво і Великдень відволічіть їх святковою біганиною, концертами на телебаченні та п'яними застіллями, щоб вони не вчили своїх дітей справжнього значення Різдва і Пасхи.

Нехай вони навіть із відпусток повертаються втомленими! Зробіть так, щоб їм не було коли поїхати на природу і помилуватися Божим творінням. Замість цього скеруйте їх у парки розваг, на спортивні заходи,

ігри, концерти і в кіно.

І нехай усі християни будуть зайняті, завжди зайняті! Запакуйте їхнє життя такою кількістю добрих справ, щоб у них не було часу шукати сил в Ісуса.

Скоро вони будуть жити й працювати, розраховуючи тільки на себе, жертвуючи власним здоров'ям та сім'ями заради своїх справ і грошей. Це працюватиме! Це чудовий план.

Біси радісно попрямували виконувати завдання, примушуючи християн повсюди бути дедалі більше заклопотаними й поспішати туди і сюди, залишаючи дедалі менше часу для Бога, молитви і своїх сімей.

Питання, чи вдався дияволу його задум? Рішення – за вами!

За матеріалами:
«Типичний католик»
Джерело: CREDO

Коротка історія екзорцистів та екзорцизмів

Про одержимості, сатанинські діяння і про те, які способи використовувалися, аби «дати собі раду» з демонами, пише о. Станіслав Адамяк, доктор історії Церкви, співпрацівник журналу «Więź».

(Продовження, початок у «Меті» № 1/119 від січня 2016 р.)

Звідси виразно видно, як мало можуть нам сказати про одержимість важливі стародавні та середньовічні джерела: синодальні канони, висловлювання пап, важливі теологічні трактати. Практична демонологія будується на чомусь, що ми б сьогодні радше назвали «популярною теологічною літературою», в найкращому разі – на свідченнях самих екзорцистів.

Справи не змінилися й понині. Однак пам'ятаймо, що такі «особисті досвіди» недостатньо високо стоять в ієрархії джерел теологічного знання. Вони можуть бути трактовані тільки як «голоси у дискусії», а не нормативна наука.

ДИЯВОЛИ З ЛУДЕНА І НЕ ТІЛЬКИ

Перший офіційний, зобов'язувальний в усій Церкві «Ритуал екзорцизмів» видав папа Павло V, і було це аж 1614 року. То був один з останніх етапів потридентського «порядкування» церковного життя. Цю книгу замінив допіру «Ритуал», виданий Іваном Павлом II, а це сталося 1999 року як уже остання оголошена по II Ватиканському Соборі літургійна книга.

Новий Ритуал, зрештою, викликав достатньо гучні суперечки; деякі екзорцисти критикували його за відхід від форми безпосереднього повеління сатані в бік молитви, яка «тільки» просить Бога, аби Він щось наказав злому духові.

Раніше, 1972 року, разом з іншими нижчими свяченнями, було скасовано свячення екзорциста. Вочевидь, уже здавна «справжніми» екзорцистами, які звершували обряд великого екзорцизму над одержимими, були виключно єпископи та визначені ними священники (формально це затвердив Кодекс канонічного права від 1917 року).

Францисканець із Болоньї Джироламо Менгі – найвідоміший екзорцист XVI століття – розвинув у своєму творі «Flagellum daemorum» («Бич демонів») теорію, що пов'язувала деякі випадки одержимості з чарами та відданням себе дияволу. Проте він зберігав у цьому обережність.

Офіційне вчення Католицької Церкви було, зрештою, дуже скептичне щодо звинувачень у чародійстві й потаємних зв'язках із нечистим. Широко знаний «Молот відьом» був достатньо швидко засуджений папою, а іспанська інквізиція визнавала вирвані з «чарівниць» під тортурами зізнання абсурдними і забороняла розпочинати процеси на такій підставі.

Найвідомішим випадком одержимості у новій історії були події у монастирі урсулинок у Лудені (Франція, регіон Пуату-Шарант) у 1632-1635 роках. Останнім там зазнав одержимості й сам екзорцист – людина високодуховна й інтелегентна, але не повністю врівноважена емоційно – єзуїт Жан Жозеф Сюрєн. Ці події стали основою, зокрема, для повісті Олдоса Гакслі «Дияволи з Лудена» та базованої на ній опери Кшиштофа Пендерецького, а також оповідання Ярослава Івашкевича «Матір від Ангелів» та фільму Ежи Кавалєровича на його підставі.

Події в Лудені широко коментувалися. Дехто звертав увагу, що групі одержимості такого типу ставалися головню у жіночих чернечих орденах (вочевидь, кілька разів їх реєстрували і в чоловічих монастирях). Ситуацію пояснювали специфічними

Продовження у колонці на стор. 13

Татування? Прочитай, перш ніж зробити!

Татування на тілі нині переживає відродження. У Сполучених Штатах вже щоп'ята людина носить щонайменше одне тату. Це удвічі більше, ніж десять років тому.

Зірки шоу бізнесу, спортсмени, ба навіть модель популярної ляльки Барбі мають чимало і доволі помітних татувань. З огляду на поширеність цього явища слушно постає питання для християнина – а що на це каже Біблія?

Найкоротша відповідь: нічого. Принаймні – нічого конкретно визначеного. У Біблії нема згадок про татуаж у сучасному розумінні. Деякі християни вважають татування в тілі смертним гріхом, адже Бог чітко це заборонив, говорячи: «Заради померлого не робіть надрізів на тілі вашому, не наколюйте на собі письма. Я – Господь» (Лев. 19, 29).

Для інших християн ці слова не становлять категоричної заборони на татування тіла, оскільки це наказ старозавітного закону, від виконання якого християни звільнені.

Досліджуючи інтернет у пошуках відповіді на питання про татуаж, можемо зустріти саме ці дві позиції. Обидві – помилкові, адже Біблія нічого не говорить про прикрашання шкіри картинками, візерунками чи текстами шляхом введення під неї туші. А саме це і є татуванням в сьогоденні нинішньому його розумінні.

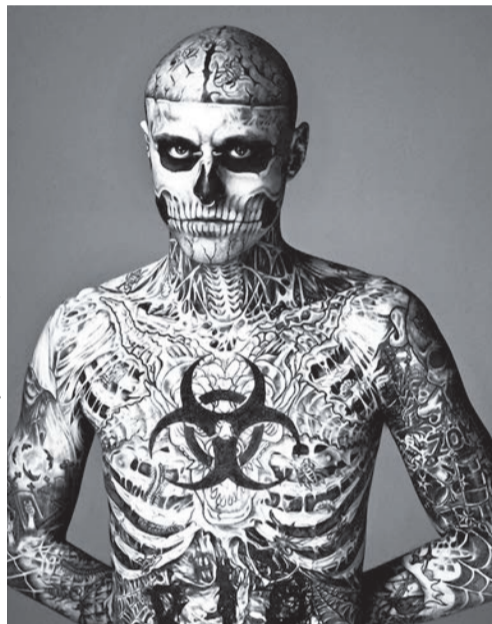
Варто також дослідити контекст запровадженої заборони. Ізраїльтяни після звільнення з полону розташувалися між Єгиптом і Ханааном. Сучасні археологічні дослідження виявили, що у стародавньому Єгипті відомим був звичай прикрашати тіло татуванням. Але стосувався він лише жінок. Містили вони символи бога Беса на тих частинах тіла, які асоціювалися з плідністю (груди, стегна, живіт).

В Ханаані, окрім татування тіла різними барвниками, практикувалися інші форми втручання у шкіру: випалювання знаків, надрізи або ж скальпування шкіри. Археологічні дослідження підтвердили: те, що Біблія каже про ханаанців, які калічать тіло із ритуальною метою (пор. 1 Цар. 18, 28), є правдою. У світлі цієї інформації бачимо, що слова з книги Левіт виражають заборону Бога щодо ритуального травмування тіла і розміщення символів поклоніння іншим богам, але вони не стосуються автоматично наших сучасних татувань.

Цей висновок не означає, що тепер можемо абсолютно легковажно робити татування на тілі, бо Бог цього не забороняє. В подальшому варто ґрунтовно обдумати рішення щодо нанесення тату, особливо, якщо ти – християнин. Наведені нижче питання можуть допомогти у процесі осмислення рішення.

ТІЛО

Позаяк Біблія безпосередньо не висловлюється про татуажі ані заборону, ані заохоченням, то чи існують у зв'язку з цим якісь інші вказівки, що допомагають зорієнтуватися у цій темі? Ми знаємо, що наше тіло – це не наша абсолютна власність, а «храм Святого Духа» (див. 1 Кор. 6, 19 20). Біблія чітко показує, що воно є плодом праці самого Бога і не може бути деформоване. На відміну від поганських народів, стародавні ізраїльтяни дотримувалися саме цієї істини. Сьогодні можемо зустріти людей, які так видозмінили своє тіло, що виглядом своїм уподібнюються до тваринного світу або й навіть до позаземного. Ми маємо запитати себе, до якої міри можемо втру-

чатися в тіло – так, щоб не спотворити краси людських форм, даних нам самим Богом.

МОТИВАЦІЯ

Для чого робити татування? Якщо воно є лише вираженням бунту проти батьків, то, може, варто ще раз це обдумати (див. Еф. 6, 1 3). Художник може бачити в ньому інструмент самовираження. Для віруючої людини пріоритетною метою є слава Божа, а не самовираження (див. 1 Кор. 10, 1). Це означає, що увагу і зацікавлення ми спрямовуємо на Нього, а не на себе. Виконання тату з наміром свідчити про Бога виглядає шляхетною метою, проте слід пам'ятати, що це не основний і не найефективніший спосіб євангелізації. Він не звільняє нас від свідчення про Нього нашим щоденним життям. Наше спасіння залежить не від того, чи є у нас наколотий на плечі фрагмент із Біблії, а від того, чи живемо згідно з цими словами.

ПРИСТОЙНІСТЬ

На що хочеш звернути увагу інших, роблячи татування: на Бога чи на себе? Тату вирізняє частину тіла, на яку нанесене. Дуже сумнівно, щоб наколоті на сідниціх релігійні мотиви насправді мали євангелізаційне завдання. Беручи до уваги пристойність, татування мали би бути невеликі, відповідно розташовані і в обмеженій кількості.

КОРИСНІСТЬ

Чи роботодавець прийме на роботу кандидата з наколкою? Багато фірм не бажають, щоби татування у працівників були помітними. Вони можуть вимагати, щоб ці місця були прикриті, оскільки вважають, що це не позначиться позитивно на статусі компанії. Тож, вирішуючи зробити тату, чи не боїшся ти зіткнутися з труднощами в пошуках гарної роботи?

ПОСЛАННЯ

Що хочеш донести світові? Татування має велику силу впливу і є сильним каналом переказу, розповідаючи, що насправді важливе для його власника. «Наколки» не змиваються; часто вони залишаються на тілі до кінця життя. Як довго ти готовий ідентифікувати себе зі змістом «наколки» на твоїй шкірі? Сьогодні дедалі частіше говорять про синдром «розчарування татуажем» (шкодування про нанесення татування). Цілком імовірно, що в майбутньому ти перестанеш так сильно ідентифікувати себе зі своїм татуванням, остаточно жалюючи про таке рішення. Слід уже зараз пам'ятати про це.

ГРОШІ

Чи нанесення тату – це зважена витрата? Не існує однієї ціни на татування. Кожен зразок має свою власну ціну, залежну від розміру та рівня складності роботи. Ціна за процедуру становить 500-3000 грн., залежно від вибраного тату і часу виконання, що може займати 4, 6, або й 8 годин. Варто також пам'ятати, що видалення небажаного татування – це ще більші витрати, ніж його нанесення. Християнин має пам'ятати про відповідальність перед Богом за те, як він розпоряджається грошима.

ЗДОРОВ'Я

Із татуванням пов'язана реальна загроза здоров'ю. Одна з американських клінік застерігає від недооцінення цього ризику. Вона заохочує своїх пацієнтів, щоб рішення про нанесення тату не приймалося похапцем. Також надає інформацію, що процедура виконання татування може мати різні серйозні наслідки, як наприклад, алергії чи різні зараження, зокрема гепатитом типу В і С. Треба пам'ятати, що під час татування пробивається шкіра, а, отже, створюється небезпека контакту нашої крові з різними бактеріями. Тату салони – це не стерильні процедурні кабінети, тож слід це пам'ятати, вирішивши їх відвідати.

Обдумай це питання. Не вирішуй нічого в поспіху, під впливом емоцій. Знайди час, щоб порозмовляти про це з людиною, якій довіряєш.

За матеріалами: Deon.pl

США: сліпа жінка прозріла після молитви біля мощей маронітського святого Шарбеля Махлуфа

Іспано-американка Дафна Гутьєррес, яку лікарі визнали сліпою, знову бачить після молитви біля мощей ліванського святого Шарбеля Махлуфа, що знаходяться в маронітській церкві міста Фінікс (штат Арізона, США).

Два місяці тому лікарі визнали Дафну – матір трьох дітей – незрячою. Багато віруючих говорять про нове чудо арабського подвижника, який був канонізований в жовтні 1977 року Папою Павлом VI. Дізнавшись про зцілення жінки, тисячі паломників почали стікатися в маронітську церкву Фінікса.

«Дивовижне одужання сліпої жінки зміцнює шанування св. Шарбеля як чудотворця у США, – пише на сторінках ліванської газети «L'Orient – Le Jour» журналіст Фаді Нун. – Пустельника з Аннаїя шанують як чудотворця у всіх кінцях землі – особливо там, де живуть мароніти».

У Фініксі присутня численна ліванська громада, більшість членів якої – християни-мароніти (католики східного обряду). Богослужіння у церкві св. Йосифа здійснюються трьома мовами – арабською, англійською та іспанською. Мощі св. Шарбеля подорожують по маронітських парафіях США з нагоди прийдешнього 50-річчя канонізації святого. У Фініксі святиня побувала всього три дні – з 15 по 17 січня.

Проблеми із зором почалися у Дафни Гутьєррес в 13-річному віці. Хвороба торкнулася зорового нерва, а хірургічна операція не

принесла успіху. Восени 2014 вона повністю осліпла на ліве око, а в листопаді 2015 – і на праве. Лікарі дійшли висновку, що вилікувати жінку вже неможливо. Щоб не бути тягарем для близьких, Дафна вже збиралася переселитися до спеціального притулку для незрячих.

Побачивши на вулицях Фінікса афіші, що повідомляли про принесення мощей св. Шарбеля, родичі Дафни переконали її піти до маронітської церкви, щоб помолитися про зцілення. 16 січня жінка прийшла до храму і розповіла про своє горе настоятелю о. Віссаму Акіко. «Я поклав руку їй на голову, потім – на очі і почав просити Господа, щоб Він зцілив її молитвами св. Шарбеля», – свідчить священник. Наступного дня, в неділю, Дафна та її родичі були на Літургії в церкві св. Йосифа, а вранці в понеділок, 18 січня, відбулося незбагненне з точки зору медицини подія: жінка знову почала бачити.

За словами офтальмолога ліванського походження д-ра Джиммі Сааде, наука не в змозі пояснити, що трапилось. Журналіст Фаді Нун також посилається на іншого лікаря із сорокарічним стажем, який сказав йому, що в історії медицини не було випадків зцілення від недуги, якою страждала Дафна.

Св. Шарбель Махлуф народився в 1828 році в ліванському селищі Бекаа-Каффа в бідній селянській родині. При хрещенні отримав ім'я Йосиф. У 23-річному віці вступив до монастиря св. Марона в Аннаїя. Склав вічні обіти в 1853-му, був висвячений у священничий сан в 1859-му, з 1875-го провадив життя пустельника. Помер після нетривалої хвороби в переддень Різдва, 24 грудня 1898 року. Після смерті його тіло довгий час залишалось нетлінним, і за молитвами до нього почали відбуватися чуда.

Джерело: «Воїни Христа Царя»

Паломницький центр бойківського краю

З волі Божої у нашому славному 600-річному м. Бориславі, у церкві св. Анни, що по вулиці Володимира Великого, стараннями багатьох вірних під керівництвом декана, духовного отця Романа (Василіва), отця Петра (Підлубного) та отця Олега (Смереки), зібрано святі мощі апостолів, мучеників, чудотворців, цілителей. Дорогоцінні мощі 700 святих привезли із Ватикану. Слава Богу за зібрані в одному греко-католицькому храмі часточки святих, про яких знає і їх прославляє увесь світ! Вони були християнськими героями.

Вірні любуються вирізьбленими, позолоченими мощовиками – це витвір декоративного (дерев'яного) мистецтва, праця і мудрість людського розуму та майстрів «золоті руки». Також прикрашають храм чимало вирізьблених стелів, рам, скульптур святих ангелів. Слава Пресвятій Трійці за цю красу! А які чудесні вітражі на вікнах церкви, сюжети з життя Ісуса Христа, Пресвятої Богородиці! Це справді шедевр іконописного мис-

тецтва, все виготовлено з любов'ю до Господа і для насолоди людей.

Паломницький центр є скарбницею великого милосердя Божого, який діє з 2009 року і запрошує на молитву мешканців міста та гостей. До храму св. Анни приїжджають групи паломників, туристів з усієї України. Також бувають тут екскурсанти – відпочивальники з курортів Трускавця, Східниці, Моршина. Мета – поклонитися, помолитися та попросити у святих допомоги в оздоровлення душі і тіла. І святі допомагають.

Наведу декілька прикладів про хворих, які молилися до святих, і ті своїм посередництвом перед Господом Богом оздоровили їх від болячок:

19 осіб зцілилися від

онкології – молилися до св. Анни Марії Таїджі.

33 жінки народили дітей (позбулися безпліддя) – молилися до св. Домініка Савіо.

6 осіб прозріли від сліпоті (серед них – керівник японської делегації, яка відвідала храм) – молилися до нашого українського мученика св. Йосафата.

За посередництвом св. Шарбеля оздоровилися хворі на артрит, на хвороби кісток.

За посередництвом св. Пантелеймона люди позбулися гриж і вилікували щитовидну залозу.

Завдяки прикладанню до часточки Животворящого Хреста Господнього терплячі позбулися наростів на тілі, гуль на руках.

А ще духовні отці моляться тут над хворими,

і Бог зціляє їх.

Рекомендую всім приїхати сюди подивитися, помолитися, поклонитися, одержати від Бога та святих мощей духовне, моральне і фізичне заспокоєння, мир, оздоровлення, радість і натхнення до життя в прекрасному Божому світі. Від тутешніх священнослужителів ви почуєте під час екскурсії цікаві розповіді про життя святих.

Церква є осередком, в якому створені гарні умови для виховання молоді в любові до Бога, України і світу та патріотичного розвитку особи.

У храмі є гарна крамничка з великим вибором релігійної літератури.

Двері храму відкрито для відвідування з 7.00 до 18.00 щоденно.

Сподіваємося, що паломницький центр увійде в історію Бориславського деканату Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ та Української держави.

Тебе, Небесний Владико, славимо!

Ігор БОЙКО

(Продовження, початок на 12 стор.)

умовами життя у замкнених монастирях, що інколи може викликати різні психічні порушення, також і на сексуальному тлі. Останній елемент був у подіях в Лудені достатньо важливим, оскільки тамтешні монахині звинувачували місцевого священика Урбана Грандье (відомого противника целібату і в теорії, і на практиці), що то він звів на них одержимість.

З іншого боку, однак, варто пам'ятати, що злий дух виразно діє там, де люди чинять старання в особливий спосіб ушанувати Господа Бога. Це легко пояснити на теологічному ґрунті: сатана не хоче мати владу над тими, хто й так у його владі; він старається вирвати в Бога тих, які до Нього найближчі.

Сатана не вагався спокушати самого Ісуса, а нечисті духи з задоволенням повертаються до дому «підметеного і прибраного», з якого вийшли (пор. Мт. 12, 43-45). Уже раніше вважалося, що демони цілеспрямовано атакують монахів і монахинь, бо вони найдосконаліше наслідують Христа. Деякі домініканці й францисканці (зокрема, св. Бернардин із Сієни) публічно заявляли, що то власне їхні ордени є об'єктом особливої злості сатани.

Однак якщо ми визнаємо, що одержимість часто важко відрізнити від психічних захворювань, то природним наслідком буде те, що такі прояви виникатимуть у людей, і тим більше у спільнотах, хто специфічним чином зосереджений на духовних справах, а тому наражений на брак психічної рівноваги (про яку так дбали великі вчителі духовного життя – св. Бенедикт, св. Ігнатій Лойола, св. Тереза Авільська).

У XVII такими «групами ризику» найбільше були католицькі монахині, а в XIX-XX століттях у «боротьбі зі злим духом» вирізнялися новітні протестантські спільноти, зокрема п'ятдесятницькі. Це впливає з двох чинників: дуже сильного (фундаменталістського й буквального) посилення на біблійні підстави, а також із будівництва побожності на емоціях, постійному очікуванні незвичайного та чудесних подій (якщо повертаються дар мов, пророцтва і зцілення, то повертається також звільнення від злих духів). Цей підхід став популярним у Католицькій Церкві після II Ватиканського Собору; на ньому ґрунтується чимало рухів, на чолі з Відновлююю у Святому Дусі.

Сьогодні багато говориться про значення сатаністських та окултних рухів, зв'язок з якими насправді може призвести до одержимості. Однак варто також замислитися, чи частина відчуття загрози від злих духів не впливає нині з надмірного розбурхування релігійності емоційної, суб'єктивної, яка чекає на постійні видимі прояви діяльності Святого Духа, за недостатнього наголосу на об'єктивних знаках Його діянь: таїнствах, зокрема, хрещенні та сповіді.

З ХРЕСТОМ ЧИ В БІЛИХ РУКАВИЧКАХ?

В усій історії Церкви, таким чином, виразно видно напруженість між офіційним ученням Церкви, в якому теми, пов'язані з одержимістю, були трактовані досить маргінально, і народною побожністю, яка прив'язувала величезну вагу до «захисту від злого».

Наука Церкви нагадувала, з одного боку, про силу таїнств, із хрещенням на чолі, а з другої – дозволяла численні молитви, благословення та сакраменталії, які мали дати людям омріяне почуття безпеки. Зрештою, сакраменталії у своїй формі й суті посилаються на таїнства – найкращим прикладом є використання свяченої води, яка міцно пов'язана з хрещенням.

(Далі у наступному числі «Мети».)

Матеріал підготовлений на основі симпозиуму «Окультизм – сатанізм – екзорцизм», організованого Вищою митрополічною духовною семінарією та Папським факультетом теології 2002 р.

Анна ВОЙТАС, «Stacja7.pl»

Переклад: Олена ДОВГАЛЬОВА, CREDO

Відповідає Радіо Ватикан

Запитання до священика

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ПРО ЩО КОНКРЕТНО І НАСКІЛЬКИ ДЕТАЛЬНО ПОТРІБНО ГОВОРИТИ НА СПОВІДІ?

ВІДПОВІДЬ: Існує дуже багато схем іспиту сумління, який ми проводимо, готуючись до сповіді. Нагадаємо, що визнання тяжких (смертних) гріхів є обов'язковим, визнання ж легких (повсякденних) гріхів є бажаним. Немає якоїсь єдиної схеми.

У сповіді необхідно перераховувати всі смертні гріхи, які ми пам'ятаємо, їх кількість (хоча б приблизно) і вид. Говорити потрібно максимально чітко і без зайвих слів, вказуючи на ті обставини, які змінюють вигляд і тяжкість гріха, не заглиблюючись у подробиці. Наприклад, недостатньо сказати про гнів, якщо в гніві ми підняли руку на людину. А якщо ця людина – мати або, скажімо, священнослужитель, то про це теж слід сказати. У гніві ми грішимо проти ближнього, завдаючи йому образу, а піднімаючи руку, ми грішимо проти його недоторканності. У разі матері ми грішимо ще й проти заповіді про шанування батьків, а в разі священика – здійснюємо і святотатство.

Знову ж таки, якщо ми обмовили ближнього, зашкодивши його репутації, то недостатньо сказати «засуджував», – потрібно назвати гріх своїм ім'ям, оскільки свідомий наклеп – це смертний гріх.

Таким чином, в деяких випадках недостатньо сказати просто «гнів», а слід повідомити і деякі подробиці, які змінюють вид і тяжкість гріха.

Нагадаємо, що на сповіді обов'язково каятися в таких смертних гріхах (скоєних свідомо і за згодою волі), як: участь у спиритичних сеансах, звернення до ворожок, магів і цілителів; богохульство; пропуск Служби Божої без поважної причини в неділю і свята; причастя без попередньої сповіді смертних гріхів; замовчування смертних гріхів на сповіді; вчинення абортів або порада зробити аборт; вживання наркотиків, пияцтво; гріхи проти цнотливості – наодинці з собою або з іншими людьми (перелік цих гріхів можна знайти в Катехизмі Католицької Церкви); навмисний перегляд аморальних видовищ і журналів; наклеп на ближнього.

Визнання повсякденних гріхів не є обов'язковим, але бажаним.

ЧИ МОЖЕ НЕКАТОЛИК (ПРОТЕСТАНТ, ПРАВОСЛАВНИЙ) СПОВІДАТИСЯ КАТОЛИЦЬКОМУ СВЯЩЕНИКУ?

ВІДПОВІДЬ: Звичайно, будь-яка людина може сповідатися католицькому священику, розповісти йому про свої гріхи, попросити поради і духовної допомоги. Але отримати дійсне відпущення гріхів в Таїнстві Покаяння може далеко не кожен.

Щоб не бути голослівними, наведемо тут деякі положення з «Душпастирської інструкції» для католицьких парафій Італії в тому, що стосується ставлення до некатоліків зі східних Церков.

По-перше, підкреслюється, що східні Церкви, які не перебувають у повному сопричасті з Католицькою Церквою, мають дійсні Таїнства, забезпечені апостольською наступністю. Однак, існує тісний зв'язок між церковною єдністю і єдністю Таїнств, тому в цілому тут діє правило: католицькі священнослужителі уділяють Таїнства законним чином тільки католикам, а католики, в свою чергу, приймають Таїнства законним чином тільки від католицьких священнослужителів.

Але в цьому параграфі, як ми бачимо, мова йде про законність, про правило, а не про дійсність самих Таїнств. Католицька Церква допускає спілкування в Таїнствах, – особливо Євхаристії, Покаянні і Оливопомазанні хворих, – з іншими Церквами та

(Далі – на 15 стор.)

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

– Чи можна взяти скромний шлюб у церкві без шлюбної сукні, гостей та весілля? (Наталія)

– Сукня та весілля не є необхідними для шлюбу. Справді необхідним є ваші (вас і вашого нареченого) віра, добра воля та тверде переконання.

Власне, для того, щоб з'ясувати усі ці аспекти та допомогти Вам свідомо прийняти рішення, у нашій Церкві є обов'язкові передподружні науки. Також потрібні свідки (дружби і дружки) та обручки. Тож Вам слід звернутись до пароха (настоятеля храму), щоб домовитись про усе.

Щодо фінансового аспекту, то теж не хвилюйтеся: у нас, як правило, не визначають певного розміру пожертви. Слід розуміти, що ті кошти, які ви даєте, не є «оплатою послуги», а саме жертвою Богові з проханням про Боже благословення для Вашого подружжя та виявом вдячності за це Його благословення.

– У нашому храмі є патериці із зображенням двоголового орла, на головах якого є царська корона, а в ногах – скіпетр і земна куля (держава). Чи це російський герб? (Ігор)

– Очевидно, що, безпосередньо не бачивши цього зображення, дуже важко дати відповідь на Ваше запитання, адже геральдичні зображення орла, скіпетра та держави бувають різні за своїми видами, родами, типами, формами тощо.

Враховуючи особливості нашої історії, географії, культури, релігії тощо, дозволю собі припустити, що йдеться власне не про зображення елемента символіки царського російського самодержавства, а про символ «симфонії Церкви і держави», який першим використав візантійський імператор і який (як і назва «Русь») був «позичений-привласнений» московським царем. Ось що про це пише Анджей Андрусевич («Міт Росії. Москва – Третій Рим»):

«Велике князівство Московське» перетворилося у «московську державу», яка спочатку висунула претензії до північно-східних земель, а пізніше й до «усієї Русі». Іван III підвищив повагу до себе і свою вагу як володаря «Всієї Русі» завдяки одруженню із Зоєю Палеолог, дочкою останнього імператора Візантії Костянтина XI Палеолога. Він виступив як єдиний «православний цар», а, отже, єдиний у світі з точки зору православної Русі справжній цар.

Цар Іван III прийняв у герб московської держави чорного двоголового візантійського орла – символ подвійної влади, і поставив собі за мету визволення християн з-під турецького панування. Аби досягнути цієї мети,

Церква повинна була увійти у ближчий симбіоз зі світською владою. Для Йосифа Волоцького цар був найвищим земним зверхником Церкви. Не можна, однак, заперечувати, що емблему двоголового орла на печатці Великий Князь Іван III перейняв від Габсбургів, з якими Москва утримувала всебічні стосунки.

Згадаймо, що у Візантії двоголовий орел був елементом орнаменту, а не офіційним знаком імператорської влади. Орел з'являвся на грошах, печатках, одязі як декоративний елемент. Наука не має доказів, які б однозначно дозволили окреслити причини, завдяки яким московський князь прийняв «візантійський герб». На мою думку, цей факт не можна прив'язувати тільки до одруження Івана з візантійською принцесою. Старовинний герб Великого князівства Московського став гербом столичної Москви.

Знаю, що на богослужбових тканинах та предметах, що їх виготовляють у Греції, такий символ часто трапляється і зараз.

– Чи є якісь ще молитви за померлих, окрім щоденних? (Тетяна)

– Так. Згідно з нашим звичаєм, за упокій померлого при його гробі читають Псалтир (усі псалми поділені на частини – катизми). Також прийнято молитися Псалтир і після похорону (вдома). При цьому після кожної катизми замість тих тропарів та молитов, що є в Псалтирі, читаються тропарі і молитви за упокій померлих (можна брати ті, що є вчині Панахиди). Ви самі можете укласти правило цієї молитви (скільки саме катизм на день та скільки днів Ви будете молитись).

– Коли починаються Задушні дні, скільки вони тривають і як у ці дні поминають померлих родичів? (Оксана)

– Згідно з вірою у воскресіння та життя вічне і базуючись на древній церковній традиції, християни східного обряду звершують поминання усопших в такі дні: на третій, дев'ятий та соро-

ковий день по смерті і щороку в річницю смерті. Є і загальноцерковні дні «Вселенського поминання померлих» – «Задушні суботи»: М'ясопусна субота; друга, третя і четверта суботи Великого посту та Троїцька субота (перед неділею Зіслання Святого Духа) – у ці дні поминають «усіх від віку в правовір'ї, надії воскресіння і життя вічного усопших...». У ці дні Ви можете подати записку з іменами Ваших близьких, які померли, і священик пом'яне їх на Божественній Літургії та Парастасі чи Панахиді. Також заупокійні богослужіння звершуються в часі Великого посту в усі будні дні або лише в середи та п'ятниці (так звані «сорокоуст»).

– Як Церква ставиться до так званого поняття «жалоба»? (Марія)

– Маємо чітко розуміти, що для християн смерть не є кінцем, а лиш моментом зміни способу існування, переходом до життя вічного. Тому і «жалоба» чи «траур у їх мирському значенні для віруючого християнина не повинні мати значення. Як про це каже апостол Павло: «Не хочемо, щоб ви не знали щодо померлих, щоб ви не сумували, як ті, що не мають надії. Бо ми віруємо, що як Ісус умер і воскрес, так і тих, що уснули в Ісусі, Бог приведе з Ним» (1 Сол. 4, 13-14).

Насправді всі ці обмеження, які ми накладаємо на себе після смерті наших близьких, мають інше значення: це, з одного боку, наша покутна жертва з проханням про прощення гріхів померлих, а з іншого – їх смерть нагадує нам про скінченність нашого життя та потребу творити покаяння за свої власні гріхи.

– Чи є можливим для вірних Греко-Католицької Церкви прийняття Причастя у православних, якщо в місцевості, де вони мешкають, нема греко-католицького храму, але є римо-католицький? (Юрій)

– Це питання є швидше церковно-правовим. Ви можете, з огляду на спільність віри та традиції, брати участь у богослуженні в православному храмі, але, як вказує Церковне право, святі Тайни Покаяння та Євхаристії вам слід приймати від католицького (в цьому випадку – римо-католицького) священика, і лише в разі недоступності – у православного. Це пов'язане з тим, що хоч з Православною Церквою ми є поєднані спільною богословською та літургійною традицією, але повного, видимого сопричастя (як з Римською Церквою) у нас нема.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

18. Чи небезпечні секти для психічного здоров'я людини? Якщо так, то які наслідки це має?

Будь-яка маніпуляція з людською свідомістю так чи так позначається на психіці. Одна з основних характеристик секти – це вплив на свідомість людини через різноманітні психологічні маніпуляції та практику входження у стан зміненої свідомості. Тому секти завжди дуже небезпечні для психічного здоров'я людини.

Кожна секта докладає зусиль, щоб перебудувати людську особистість за власними лекалами. Одні це роблять більш вміло, інші – не дуже вміло. Однак завжди наслідком їхніх маніпуляцій є руйнування людської особистості. Якщо Церква у своєму душпастирстві відштовхується від потреби ушляхетнити кожну людину, щоб вона з Божою допомогою розвивала свої позитивні сторони і старалась запанувати над негативними, то секта працює зовсім по-іншому. Вона прагне перебудувати особу на послухного виконавця авторитарних розпоряджень керівництва, позбавивши людину критичності і свободної волі. Щоб досягнути такого ефекту, потрібно насамперед зруйнувати людську особистість, а тоді її перебудувати в потрібному секті напрямку. Такий процес не може відбуватись без сильних психологічних травм, які потім важко лікувати. Сам процес закінчується або повним розладом психіки, або її перебудовою на сектантський манер, що практично унеможлиблює нормальне суспільне життя особи, яка зазнала такого втручання у власну психіку.

Щоби вберегти себе від відходу своїх членів, секти також практикують культуру страху – страху від диявола, страху від антихриста, страху від втрати спасіння, страху від якихось зловлих людей, які ні за що переслідують бідних сектантів тощо. Життя в постійному страхі, а одночасно з відчуттям відкинутості від суспільства, у постійному протиставленні «грішному чи непросвіченому світові», практично завжди спричиняє у членів секти параною, а це дуже серйозна психічна проблема.

До того ж, більшість людей, які потрапляють у секти, приходять туди у стані психічної нестабільності, а практики сект із маніпуляції людською свідомістю ще більше розбалансовують і так нестабільну

психіку adeptів.

Людей із розбалансованою психікою, які схильні до видіння, отримання одкровень тощо, якщо вони здаються проводу секти корисними для досягнення якогось потрібного для нього ефекту, спонукають також до ширшого сприйняття таких феноменів. А це переважно призводить до розвитку психічного захворювання, у цьому конкретному випадку – шизофренії.

Тому секти – це велика небезпека для психічного здоров'я людей, і часто наслідки перебування у секті дають про себе знати упродовж всього життя. Практично завжди колишнім членам сект потрібна допомога професійного психолога, а то й лікаря-психіатра.

19. Чи амулети – це відповідники християнського хрестика або медаліка?

Дуже часто це саме так. Амулети – окультні відповідники хрестика чи медаліка, але краще було б назвати їх протилежністю хрестика чи медаліка.

Часто амулети для тих, хто їх носить, є виявом віри у забобони або належності до якогось релігійного угруповання. Останнім часом серед європейських неопоган популярно носити амулет у формі молота або кувалди – так званій «молот Тора». Українські неопогани частіше носять амулети у формі свастик різних форм та варіацій або сонячного диска із променями та тризубом посередині.

З ісламського світу до нас завезли амулет у формі людської долоні, часто з оком посередині – це так звана «рука Фатіми». Цей амулет поширений в ісламському світі, частина мусульман носить його як знак своєї приналежності до магометанства, хоча сам амулет походить з окультної традиції Близького Сходу.

В окультних традиціях амулетам, оберегам і подібним речам приписують захисну функцію, так само як християни захистом вважають хрестик чи медалік.

Але мушу наголосити: амулети – небезпечні, і тому, якщо у вас вдома є такі речі – викиньте їх.

20. Чи може людина потрапити в секту через подарований амулет?

Секти дуже часто практикують окультизм. Особливо секти нехристиянського спрямування. Окультизм широко використовують у середовищах розенкрейцерів, теософів, антропософів, спиритистів, сатаністів, групах трансцендентної медитації, у так званій нетрадиційній медицині. Тому для людини

вони становлять потенційну духовну небезпеку.

Окультизм – це не іграшка, а серйозні магичні ритуали, у яких і через які діють темні сили. Амулети – матеріальні посередники цих темних сил. У Святому Письмі Бог виразно забороняє своєму народові не те що користуватися такими речами, а й мати у своїх домівках. Тому не приймайте амулетів чи подібних речей у подарунок.

Однак потрібно бути свідомим, що через амулет чи подібну річ ніхто не затягне вас до секти. Щоб увійти туди, потрібно дати свою згоду на це.

Як можна засуджувати сектантство й водночас любити сектантів?

Насамперед зріла людина мусить чітко зрозуміти, що переважна більшість adeptів будь-якої секти прийшли туди хоча й добровільно, але не усвідомлюючи, куди насправді потрапили. Також варто пам'ятати, що сектанти – це нещасні люди, якими секта маніпулює, позбавляючи їх здатності критично мислити й самостійно вирішувати. Такий погляд дає нам можливість сприймати їх як хворих, а не як озлоблених. Якщо ми собі усвідомлюємо усі наслідки перебування в секті, то нам порівняно легко буде збудити в собі співчуття до цих людей, якими зманіпулювали.

21. Чи всі сектанти єретики?

Абсолютно. Секта власне виникає як відгалуження від ортодоксії і не тільки християнської. У кожній релігії є свої секти. Відомий в Україні рух «Гаре Крішна» з погляду індуїзму – секта, яка проповідує ересь. В ісламі сектою вважають, наприклад, алавівів. Секти, які називають себе християнськими, насправді мають мало спільного із християнством, оскільки вони сповідують якесь учення, котре інші християни не сприймають як ортодоксальне. Наприклад, єговісти не визнають божественності Христа, а мормони пропагують доктрину про трьох богів.

Якщо спробувати переформатувати запитання, тобто, чи є ортодоксальні секти, тоді легше відповісти. Адже неможливо бути вірним доктрині Церкви і водночас перебувати поза її видимими межами. Адже інтегральною частиною нашої віри є віра в те, що Церква – єдина, тому будь-яке відокремлення від Церкви передбачає невірність Церкви, а це вже і є у ширшому розумінні ересь. Тому сектантів-неєретиків не існує.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

(Закінчення, початок – на 14 стор.)

церковними спільнотами, при певних умовах і в особливих обставинах. У документі говориться, що мова йде про Таїнства, які уділяються окремим людям, а саме тим християнам, які виявляють «віру, яка повністю відповідає вірі Католицької Церкви стосовно того Таїнства, про яке вони просять, і при наявності серйозної духовної потреби в ньому для вічного спасіння. Ця потреба, – читаємо в тексті, – відноситься до тіснішого єднання з Христом, а, значить, має на увазі глибшу прихильність до Христової Церкви». Якщо віруючий має справжню віру в дане Таїнство і серйозну духовну потребу, якщо він має відповідний намір і належним чином підготовлений до плідного прийняття освячуючої благодаті, то він може приступити до Таїнства, в тому числі і Таїнства Покаяння, з усіма наслідками, тобто отримати також прощення гріхів.

У «Душпастирській інструкції» перераховуються умови, при яких католицький священнослужитель уділяє Таїнства православним. Відносно сповіді такими умовами є спонтанне прохання про це Таїнство, належна постава і серйозна духовна потреба, – про що ми вже згадували. Кожен священник повинен сам визначити, наскільки той чи інший випадок відповідає цим умовам. Наприклад, якщо у православного віруючого немає можливості сповідатися православному священнику, він може сповідатися католицькому священнику. Але в документі наводиться і такий приклад: коли православний не приступає до Сповіді у священника своєї Церкви у зв'язку з «індиферентизмом або церковним релятивізмом», – іншими словами, людині «все одно», – то такий випадок не відповідає умовам для прийняття сповіді у православного, також і через «ризик викликати підозри в прихованому прозелітизмі», йдеться в документі Італійської єпископської конференції. При оцінці конкретних ситуацій, стверджується в документі, слід «виключити полемічні або синкретистські настрої» того, хто сповідається, який свідомо не бажає підходити до священника власної Церкви.

Далі в Інструкції відзначено деякі складності, пов'язані зі сповіддю православного віруючого у католицького священника. Ці труднощі виникають через відмінності в звершенні Таїнства Покаяння у православних і католиків. Наприклад, розлучений православний, який вступив у повторний шлюб, не може отримати відпущення гріхів у католицького священника, об'єктивно перебуваючи в гріховній ситуації. Тому навіть якщо такий віруючий сповідається у своїх гріхах, а католицький священник, перебуваючи в невіданні з приводу його другого шлюбу, дасть йому відпущення гріхів, то таке відпущення буде об'єктивно недійсним. І навпаки, католик не повинен сповідатися в порушеннях суто церковних приписів, які зобов'язують тільки тих, хто був хрищений в Католицькій Церкві або прийнятий в її лоно (відповідно до 11-го канону Кодексу канонічного права або канону 1490 Кодексу канонічного права Східних Церков).

Що стосується тих гріхів, які можуть бути відпущені тільки єпископом або Апостольським Престолом (наприклад, гріх аборт), стосовно православного, що сповідається, вони не зобов'язують, тобто священник може дати таке відпущення і призначити відповідну покуту, а також роз'яснити тяжкість скоєного, – за винятком випадків, коли в православній Церкві теж існують схожі приписи в цій сфері.

Зовсім по-іншому маєтись справа з протестантами. Навіть якщо припустити, що по відношенню до них можуть застосовуватися ті ж правила, що перераховані вище, то насправді наявність умов, необхідних для законної сповіді протестанта, практично неможлива.

Таїнство Покаяння і віра у відпущення гріхів на сповіді не є частиною віри протестантських Церков. І якби навіть знайшовся віруючий протестант, який би щиро вірив у все це, він би в точності відповідав тому опису неприпустимих випадків, про який йшла мова вище: це віруючий з «полемічними і синкретичними» настроями, який, ймовірно, не зовсім поділяє віру своєї власної Церкви, але й не може зробити крок до повноти віри, приєднуючись до Католицької Церкви. Тому ні про яку дійсну Сповідь як Таїнство для протестанта не може бути й мови: зрозуміло, він може вільно попросити про духовну розмову з католицьким священником, але сповіддю це можна буде назвати тільки в «побутовому» значенні цього слова.

рейшла до іншого класу і працювала вже з іншими дітьми, під дверима свого навчального класу вона знайшла записку, де хлопчик писав, що вона – найкраща з усіх вчителів, які у нього були за все життя.

Минуло ще п'ять років, перш ніж вона отримала ще одного листа від свого колишнього учня, у якому він розповідав, що успішно закінчив коледж, ставши за успішністю третім у класі. Наприкінці листа було написано, що вона надалі продовжує бути кращою вчителькою в його житті.

Через чотири роки вчительці прийшов ще один лист, де її учень писав, що, незважаючи на великі труднощі, він скоро закінчує університет з відзнакою. В кінці аркуша гарним почерком було написано: «Ви – найкраща вчителька, яка була у моєму житті».

За якийсь час вчительці надійшов ще один лист. Цього разу її учень писав, що після закінчення університету вирішив підвищити рівень своїх знань і багато працював. Зате тепер перед його ім'ям і прізвиськом стояло слово «доктор». І в цьому листі він писав, що вона є найкращою з усіх вчителів, які зустрічалися на його шляху.

Наступний лист був особливим. У ньому учень повідомляв, що два роки тому помер його батько і тепер з рідних людей у нього нема нікого. Також він повідомляв, що познайомився з хорошою дівчиною і бажає з нею одружитися. Наприкінці листа запитав, чи не відмовиться вона на його весіллі зайняти місце, на якому зазвичай сидить мама нареченого. Звичайно ж, вчителька погодилася.

В день весілля свого учня вона натягла на руку той самий браслет з відсутніми камінцями і купила ті ж парфуми, які колись нагадували нещасному хлопчикові про його маму. Цей запах був для нього рідним і тепер, коли вони зустрілися і обнялися.

– Спасибі за вам віру в мене, – розчулено говорив він до своєї вчительки. – Спасибі за те, що дали мені відчути мою потрібність і значущість. За те, що навчили вірити в свої сили, що навчили відрізняти хороше від поганого.

Вчителька зі сльозами на очах відповіла:

– Поміляєшся. Це ти мене навчив усьому. Я не знала, як вчити, поки не познайомилася з тобою...

вдарилася по ньому. Він старається з усіх сил, але його батько ним не цікавиться, і через те його домашні обставини можуть негативно вплинути на його навчання. Потрібно щось робити». У четвертому класі до них прийшла нова вчителька, яка наприкінці навчального року записала: «Хлопчик необов'язковий і не проявляє інтересу до навчання. Майже не має друзів і часто засинає прямо в класі».

Після прочитаного вчительці стало дуже соромно перед самою собою за таке поверхове сприйняття свого учня. А ще більший урок вона отримала, коли на Новий рік усі учні принесли їй подарунки, що були загорнені в блискучий подарунковий папір з бантами. Лише подарунок цього хлопчика був загорнений у грубий коричневий папір і перев'язаний червоною ниткою. І коли вчителька вийняла з цього згортка браслетик, в якому бракувало декількох камінців, і флакончик парфумів, заповнений лише на чверть, деякі діти почали сміятися. Але вчителька припинила сміх у класі, вигукнувши: «О, який гарний браслет!» – і, відкривши флакон, побризкала трохи парфумів на зап'ястя. У цей день хлопчик затримався після уроків, підійшов до вчительки і сказав: «Сьогодні ви пахнете так, як пахла моя мама...»

Коли він пішов, вона довго плакала. І від цього дня вчителька поставила собі, що буде викладати не лише мову й літературу, а почне навчати дітей робити добро, бути співчутливим і милосердним. Незадовго таке ставлення дало свої плоди – учень почав цікавитись навчанням і до кінця навчального року перетворився на одного з найкращих учнів. Щодо вчительки, то вона хоч і твердила, що любить усіх учнів однаково, проте тепер вона особливо цінувала і любила лише його.

Через рік, коли вона пе-

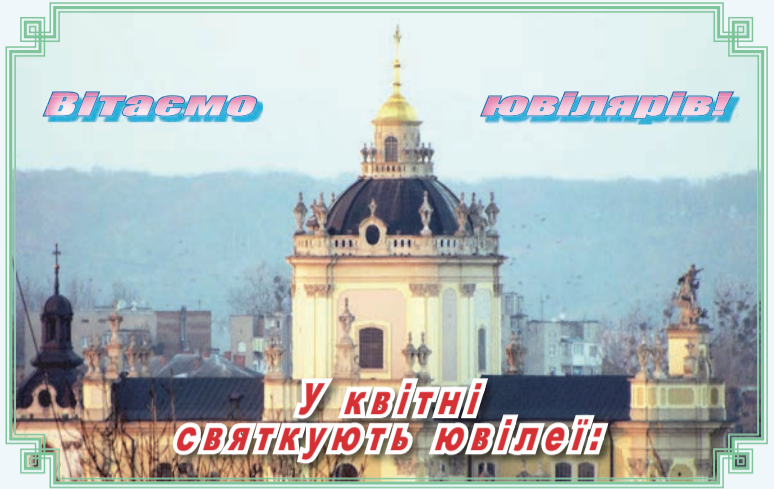
Школа життя

На початку навчального року класна керівниця 6-го класу стояла перед своїми колишніми п'ятикласниками. Вона окинула поглядом своїх дітей і сказала, що всіх їх однаково любить і дуже рада їх бачити. Але це було неправдою, бо поруч, зіщулюючись, за партою сидів один хлопчик, якого вчителька не любила.

Вона познайомилася з ним, як і з усіма іншими учнями, коли у минулому навчальному році вперше прийняла цей клас. Вона відразу помітила, що він не бавиться із однокласниками, його одяг був неохайний і від нього пахло так, ніби він дуже давно не мився. З часом ставлення вчительки до цього учня стало дедалі гіршим. Дійшло навіть до того, що коли вона перевіряла його зошит, їй хотілося перекреслити все написане ним і поставити одиницю.

Якось перед самим Новим роком завуч попросив учителів проаналізувати характеристики на всіх учнів з початку навчання їх у школі. Щоб виконати завдання, вчителька взялася до справи, і чомусь особову справу цього учня залишила насамкінець. Коли вона нарешті її відкрила і почала вивчати його попередні характеристики, то була просто приголомшена.

Вчителька, яка вела хлопчика в першому класі, писала: «Це прекрасна дитина, із променистою усмішкою. Домашні завдання виконує чисто й акуратно. Перебувати поруч з ним – цілковите задоволення». У другому класі вчителька писала про нього: «Це чудовий учень, якого цінують його товариші, але в сім'ї у нього проблеми: його мати хвора на невиліковну хворобу, і його життя вдома, очевидно, є суцільною боротьбою зі смертю». У характеристиці за третій клас було написано: «Смерть матері дуже сильно

- 45-річчя священства – о. Іван Дацько (11.04)**
30-річчя священства – о. Степан Кобасяр (13.04)
15-річчя священства – о. Роман Стефанів (16.04)
15-річчя священства – о. Роман Бакуш (16.04)
10-річчя священства – о. Михайло Городиський (02.04)

- 80-річчя уродин – о. Олексій Юнко (06.04)**
50-річчя уродин – о. Олег Сухінський (12.04)
50-річчя уродин – о. Володимир Біляєв (30.04)
45-річчя уродин – о. Володимир Пиріг (23.04)
40-річчя уродин – о. Сергій Гречковський (02.04)
40-річчя уродин – о. Зіновій Завидівський (11.04)
35-річчя уродин – о. Іван Курилець (07.04)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Линивство глибокий сон наводить...» (Притов. 19, 15)

В отця Сисоя було безліч книг у келії і багато мудрості в серці. Якось один молодий чернець запитує його:

- Отче, чи дуже важко читати?
- Читати – це дурниці, – відповідає старець. – Важко забувати прочитане...

Коли Антоній Великий перебував на порозі смерті, то почув, як один із братів сказав про нього пошепки: «Він був такий же великий, як Мойсей!» Тоді вмираючий привідкрив одне око і каже:

- Як ти далекий від істини, брате! Адже Бог не питає мене на тому світі: «Чому ти не був як Мойсей?», а «Чому ти не був Антонієм?»

Один торговець, що приятелював зі старцем з Келіотської пустелі, прийшов якось відвідати святенника. Старець поцікавився, як годиться, як його справи.

- За останні дні до мене двічі звернувся один із наймогутніших можновладців в Антіохії, – повідомив торговець.
- Я дуже радий! – відказав старець. – Важливі замовлення?
- Суди сам, отче! Вперше це звучало: «Забирайся геть з моїх очей!», – а вдруге: «Негаймо геть із Антіохії!»

Молодий чернець, що проживав у Келіотській пустелі, прибіг, насилу переводячи дух, до отця Серапіона.

- Що я пережив, отче! – вигукує він. – Я побачив на землі суху гілку і вирішив, що це змія...
- І через цю дрібницю ти так розхвилювався?
- Я розхвилювався, коли узяв гілку в руку, а це виявилася справді змія...

Одній мирській людині, відомому брехунові, отець Іларіон сказав: «Прошу тебе, брате, хоч би зі мною не говори, маючи в роті два язика!»

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більшоредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____